

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์
ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน เขียน ตามแนว
ทฤษฎีการสอนแบบบูรณาฐาน และการสอนแบบเดิม

ปริญญานิพนธ์
ของ
สิริमान ยวโสภีร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ตุลาคม 2545
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4๕8.0071๕

๙๗31ก

๙.3

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์
ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนว
ทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน และการสอนแบบเดิม

บทคัดย่อ

ของ

สิริमान ยวโสภีร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

ตุลาคม 2545

๒๕๔๕

สิริมาน ยูโสภีร์. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน และการสอนแบบเดิม. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย,
รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ.

จุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและการสอนตามการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 103 คน ของโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จ้างฉลากเพื่อแยกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองจำนวน 49 คน ซึ่งได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน และกลุ่มควบคุมจำนวน 54 คน ซึ่งได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม แต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 60 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกันแล้วดำเนินการทดลองตามการวิจัยแบบ The Randomized Control Group Pretest-Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียน แล้ววิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ t-test for Independent Samples และ t-test for Dependent Samples

ผลการทดสอบพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎี
อรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน
ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอน
แบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม
ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

9. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม
ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

**A COMPARISON OF MATHAYOMSUKSA II STUDENTS' WRITING ABILITY,
CREATIVE WRITING AND ATTITUDES TOWARD ENGLISH WRITING
INSTRUCTION BASED ON GENRE-BASED AND TRADITIONAL
APPROACH**

**AN ABSTRACT
BY
SIRIMAN YUVASOPE**

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
At Srinakharinwirot University
October 2002

Siriman Yuvasope. (2002). *A Comparison of Mathayomsuksa II Students' writing ability creative writing and attitudes toward English writing instruction based on Genre-Based Approach and Traditional Approach*. Master Thesis, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Dr. Saowalak Rattanaich, Assoc. Prof. Atchara Sukharom.

The purpose of this research was to compare Mathayom Suksa II students' English performance in writing, attitude and creative thinking through the instruction based on Genre-Based Approach and the method in the teacher's manual.

The samples of this study were 2 classrooms of Mathayom Suksa II students, during the first semester of the 2002 academic year, at Bangkok Christian College, Bangkok. They were selected by Simple Random Sampling and divided into the experimental and control groups, with 49 students taught by the instruction based on genre-based approach; whereas the control group with 54 students taught by the methods in teacher's manual.

The Randomized control group pretest-posttest design was used in this experiment. Each group was taught with the same content for twenty 60 minute periods.

The instruments used in this study were English writing ability test, creative writing test and the questionnaires on attitudes towards English writing. The data were analyzed by t-test for Independent Samples and t-test for Dependent Samples.

The results of this study indicated that :

1. The English writing ability, between the experimental and control group, was significantly different at the .05 level.
2. The attitudes towards English writing, between the experimental and control groups, were significantly different at the .01 level.
3. The creative writing between the experimental and control groups, was significantly different at the .01 level.
4. The English writing ability, between the pretest and the posttest of the experimental groups, was significantly different at the .01 level.
5. The attitudes towards English writing, between the pretest and the posttest of the experimental group, were significantly different at the .01 level.

6. The creative writing, between the pretest and the posttest of the experimental group, was significantly different at the .01 level.

7. The English writing ability, between the pretest and the posttest of the control group, was significantly different at the .01 level.

8. The attitudes towards English writing between the pretest and the posttest of the control group, was insignificantly different at the .01level.

9. The creative writing, between the pretest and the posttest of the control group, was significantly different at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติ และความคิดสร้างสรรค์
ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนว
ทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน และการสอนแบบเดิม

ของ

นางสิริमान ยุวโสภีร์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพรณี หะวานนท์)

วันที่ 4 ตุลาคม พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์อรรณ สัมมาพันธ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์ให้คำปรึกษา คำแนะนำที่มีคุณค่า และคุณประโยชน์อย่างยิ่งในการดำเนินการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณที่ท่านได้กรุณารับเป็นกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง และอาจารย์ อรรธรณ สัมมาพันธ์ ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยที่สนับสนุนให้ทุน และเวลาในการศึกษาต่อและทำวิจัยได้สำเร็จ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์สุรีย์ โล่ห์เพชร อาจารย์ พรรณี อินทรีย์ อาจารย์ วัชรวิจิตร สัมพันธ์ คณาจารย์ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณ ผู้บริหารโรงเรียนและอาจารย์ทุกท่าน ที่อำนวยความสะดวกให้ผู้วิจัยได้ทำการทดลอง เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณแม่ ญาติพี่น้อง และคุณสุทธิมาน ใจสมุทร ที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือในการศึกษาและทำวิจัยมาโดยตลอด ขอขอบคุณเพื่อนๆ เอกการมัธยมศึกษาทุกคน รวมทั้งผู้ที่มีส่วนร่วมช่วยเหลือในการวิจัยฉบับนี้ แต่มิได้กล่าวนาม ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

สิริมาน ยวโสภีร์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	2
ความหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานเขียน	10
ความหมายของการเขียน	10
องค์ประกอบของการเขียน	11
กลวิธีในการสอนเขียน	13
การตรวจและการประเมินงานเขียน	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบ	
อรรถฐาน	21
ทฤษฎีและหลักการ	21
อรรถลักษณะ	25
การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบอรรถฐาน	34
แนวทางการประเมินผลวิธีสอนแบบอรรถฐาน	37
ประโยชน์ของวิธีสอนแบบอรรถฐาน	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน	37
งานวิจัยในต่างประเทศ	37
งานวิจัยในประเทศ	38
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ	38
ความหมายของเจตคติ	38
องค์ประกอบของเจตคติ	39
การเกิดเจตคติ	39
การเปลี่ยนแปลงเจตคติ	40
ประโยชน์ของเจตคติ	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2 (ต่อ)	หลักการวัดเจตคติ	42
	มาตรวัดเจตคติ	43
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ	44
	งานวิจัยในต่างประเทศ	44
	งานวิจัยในประเทศ	44
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์	45
	ความหมายของความคิดสร้างสรรค์	45
	กระบวนการความคิดสร้างสรรค์	46
	บุคลิกที่มีความคิดสร้างสรรค์	47
	ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์	48
	ทฤษฎีโครงสร้างทางเชาว์ปัญญาของกิลฟอร์ด	50
	แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา	53
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา	56
	งานวิจัยในต่างประเทศ	56
	งานวิจัยในประเทศ	56
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	57
3	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	58
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	58
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	58
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	69
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	70
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	81
	ความหมายในการศึกษาค้นคว้า	81
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	81

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ) วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	82
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	83
อภิปรายผล	84
ข้อเสนอแนะ	88
 บรรณานุกรม	 90
 ภาคผนวก	 99
ภาคผนวก ก	100
ภาคผนวก ข	114
 ประวัติย่อผู้วิจัย	 121

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	68
2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับ การสอนตามวิธีการสอนแบบเดิม	75
3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม	76
4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียน กลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	77
5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง	77
6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลัง การทดลองของกลุ่มทดลอง	78
7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการทดลอง	78
8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง	79
9 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับ การสอนตามวิธีการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง	79
10 ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับ การสอนตามวิธีการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง	80
11 แสดงผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการทดลอง	115
12 แสดงผลต่างของคะแนนจากแบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนก่อนและหลัง การทดลอง	117
13 แสดงผลต่างของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนและหลัง การทดลอง	119

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 วงกลมแสดงรายละเอียดขั้นตอนของการควบคุมอรรถภาษาในการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน	36
2 ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่างๆ	38
3 รูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ของออลเลอร์ และคนอื่นๆ	41
4 รูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ของการ์ตเนอร์	42
5 แผนภูมิโครงสร้างทางสติปัญญาของกิลฟอร์ด	52

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สำคัญภาษาหนึ่งเนื่องจากเป็นภาษาสากลที่จำเป็นในการติดต่อสื่อสาร ทั้งในทางการเมือง เศรษฐกิจ และทางการศึกษา นอกจากนี้ภาษาอังกฤษจัดเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ความเจริญทางวิทยาการใหม่ ๆ ทั้งในด้านวิชาการ เทคโนโลยี ตลอดจนศิลปวัฒนธรรม ซึ่งล้วนแต่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงต้องจัดให้เหมาะสมกับสภาวะปัจจุบันและอนาคต และการศึกษาค้นคว้าความรู้ในด้านภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นและสำคัญสำหรับผู้ที่มีมุ่งหวังความเจริญก้าวหน้าในสังคม รัฐบาลไทยตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาของชาติ จึงได้ประกาศให้ใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ขึ้น โดยกล่าวถึงแนวการจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ มีความรู้และทักษะคณิตศาสตร์และด้านภาษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 12)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2542 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 และ 2539) เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียน มีความสามารถในทางภาษาอังกฤษในระดับที่จะติดต่อสื่อสารได้โดยสามารถรับและส่งสาร มีความรู้ ความเข้าใจในสารสนเทศต่าง ๆ ได้อย่างดี สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามหลักภาษา มีความรู้ ความเข้าใจวัฒนธรรมอันหลากหลายเพื่อการเข้าสู่สังคมของเจ้าของภาษาได้เหมาะสมและสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลกได้ตามกาลเทศะ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 3) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงต้องเป็นการบูรณาการกลุ่มทักษะการรับสาร (Receptive Skills) คือ ทักษะการฟังและการอ่าน และกลุ่มทักษะการส่งสาร (Productive Skills) อันได้แก่ ทักษะการพูดและการเขียนเข้าไว้ด้วยกันอย่างสัมพันธ์ และสอดคล้องกัน ในทักษะต่าง ๆ ทั้งสี่ทักษะคือทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 3) สำหรับทักษะการเขียนนับว่าเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียน เนื่องจากเป็นทักษะที่มีกระบวนการซับซ้อน และผู้เขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความให้ผู้อื่นเข้าใจ และต้องใช้ความสามารถในด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนิรัช. 2533) นอกจากนี้ทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ความคิดและความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่นๆ ถ้าต้องการให้การเขียนดี ผู้เขียนต้องวางแผนในการ

เสนอแนวคิดรูปแบบการเขียนและระดับการใช้ภาษา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 92)

จากรายงานการศึกษาไทยปี 2543/2544 ได้กล่าวถึงปัญหาคุณภาพการศึกษาทั่วไปว่ามีคุณภาพด้อยลงกว่าเดิม การจัดการเรียนการสอนครูอาจารย์ส่วนใหญ่นิยมสอนตามตำราให้นักเรียนท่องจำ ไม่ได้ฝึกให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ สอนโดยอธิบายและบรรยายเป็นส่วนใหญ่ (วิทยากร เชียงกูล. 2544 : 44-47, 88) ส่วนปัญหาในด้านการสอนเขียนนั้น นักเรียนมักมีปัญหาในการเรียบเรียงถ้อยคำให้เป็นไปตามสำนวนที่ต้องการ และการเรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (กุลยา เบญจกาญจน์. 2531 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิธิดา อติภทรนันท์ ที่พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ 36.7% และนักเรียนมีข้อผิดพลาดประเภทคำมีค่าเฉลี่ยต่อคนสูงถึง 0.49% ข้อผิดพลาดประเภทประโยค 0.27% จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างต่ำ และนักเรียนไม่มีทักษะในด้านการเขียน และไม่มีความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนให้เข้าใจได้

ดังนั้นจึงเป็นความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเร่งพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนให้สูงขึ้นโดยการปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้กระบวนการทางความคิดในการถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษายังมีส่วนสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพในการเขียน เนื่องจากความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการทางสมองในการนำประสบการณ์เดิมของตนออกมา และนำมาจัดให้อยู่ในรูปลักษณะใหม่ โดยใช้กระบวนการทางความคิด (Wescott and Smith. 1967 : 2)

อีกทั้งยังมีส่วนช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งต้องอาศัยเนื้อหาในบริบทและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 13) ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาในการสื่อสารจะช่วยให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามบริบท และนำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ ทำให้มนุษย์มีความเป็นอยู่สะดวกสบายขึ้น จากงานวิจัยของวอลลาซ และโคแกน (Wallerch and Kogan. 1963 : 43) พบว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถที่จะโยงความสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ เมื่อระลึกถึงสิ่งใดก็จะทำให้ระลึกถึงสิ่งอื่นได้อย่างสัมพันธ์กัน และ Torrance (1962 : 16) ที่กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะภายในตัวบุคคลที่จะคิดหลายๆ แง่ หลากๆ มุม โดยการประสมประสานกันจนได้ผลผลิตใหม่ซึ่งจะต้องถูกต้องสมบูรณ์

วิธีการหนึ่งในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อแก้ปัญหาทางการเขียนนั้น ควรปรับปรุงวิธีการสอน โดยการค้นคว้าวิธีการสอนเขียนที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่มีกระบวนการ สื่อการสอนและการวัดประเมินผลที่ดีจะเกิดประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอน วิธีการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) เป็นวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพและสามารถแก้ไขปัญหการเขียนของผู้เรียนได้

วิธีการนี้ได้รับการพัฒนาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ ชาวออสเตรเลีย กลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Jim Marin, Joan Rothery, Frances Christie, Brian Gray และ Mary Macken (Martin and Rothery. 1980-1981; Christie. 1987, 1989) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบนี้จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่างๆ ที่ใช้ในสังคมหรือชุมชนตามสถานการณ์และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การสอนตามแนวทฤษฎีแบบบรรทัดฐานผู้สอนจะพิจารณาชนิดของเนื้อความ (Text) เป็นหลัก โดยการจัดเนื้อความชนิดต่างๆ ในบริบทตามสถานการณ์และวัฒนธรรมที่แตกต่าง ซึ่งในแต่ละอรรถลักษณะของเนื้อความนั้น จะมีลำดับของการดำเนินเนื้อความที่แน่นอนเป็นขั้นเป็นตอน ตั้งแต่เริ่มเนื้อความนั้นจนจบ การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ จะเปลี่ยนแปลงไปตามชนิดของเนื้อความในแต่ละอรรถลักษณะนั้นๆ เมื่อผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระก็จะมีโอกาสพัฒนาการเขียนโดยใช้ความคิดในการใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง

สำหรับผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนในระดับมัธยมศึกษา ได้พบข้อบกพร่องในการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ยากที่สุดสำหรับนักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะต้องอาศัยความรู้ในด้านคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางไวยากรณ์ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความรู้เรื่องความหมายของคำ ตลอดจนความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา หากขาดความสามารถด้านใดด้านหนึ่งย่อมเกิดปัญหาต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจจะทดลองวิธีการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน ซึ่งเป็นวิธีที่ผู้สอนสามารถจัดรูปแบบของการให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ภาษาที่หลากหลายในชีวิตประจำวัน เมื่อผู้เรียนศึกษาระบบของการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นตัวอย่างของการฝึกทักษะ กระบวนการเรียนการสอน จนผู้เรียนเข้าใจอรรถลักษณะต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในบริบทต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนย่อมจะได้แนวทางของการจัดลำดับเนื้อความ เพื่อการสื่อสารได้เหมาะสม จึงนับว่าแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานนี้จะช่วยให้การพัฒนากระบวนการทางภาษาเป็นไปอย่างมีระบบ และมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาการใช้ภาษาของผู้เรียน ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้ และให้โอกาสผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจที่จะศึกษาเจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของผู้เรียน เพื่อเปรียบเทียบเจตคติและความคิดสร้างสรรค์ต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยนำทฤษฎีการสอน เขียนแบบบรรทัดฐาน มาใช้ในการเรียนการสอน และทดลองกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเจตคติและความคิดสร้างสรรค์ที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อนำผลวิจัยมาปรับปรุงและพัฒนาการเรียน การสอนภาษาอังกฤษต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนแบบเดิม
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง
7. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง
8. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง
9. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการสอนทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษและเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจศึกษา ค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) จำนวน 7 ห้องเรียน ซึ่งจัดแบบคละกันตามความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน รวมจำนวนทั้งสิ้น 400 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 54 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับฉลากจากประชากร 7 ห้องเรียน เนื่องจากโรงเรียนนี้จัดชั้นเรียนแบบคละกันระหว่างเก่ง ปานกลาง และอ่อน จัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือวารสารและตำราเรียนต่างๆ โดยอิงหลักเกณฑ์การสอน ตามแนววรรณฐาน โดยเลือกวรรณลักษณะประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) และรายงาน (Report) โดยมีเนื้อหาที่มีคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ยากง่าย ในระดับเดียวกับหนังสือภาษาอังกฤษหลัก (อ 013)

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการทดสอบก่อนการทดลอง และใช้เวลาในการทดลอง 20 คาบ ใช้เวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที แล้วจึงทำการทดสอบ หลังการทดลองอีกครั้งหนึ่ง

ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรอิสระได้แก่ การสอนเขียน 2 แบบ คือ
 - 1.1 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบวรรณฐาน
 - 1.2 การสอนแบบเดิม
2. ตัวแปรตามได้แก่
 - 2.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 2.2 เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน หมายถึงการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษา (Context) ในกาละเทศะต่าง ๆ ที่ใช้ในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมมีสถานการณ์

แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป ผู้เรียนรับรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบท ภาษาหรือเนื้อความที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การสื่อความหมายชัดเจนถูกต้อง ซึ่งมี ส่วนประกอบ 3 ประการ ได้แก่ เรื่องราว (FIELD) ที่เป็นเนื้อหาในการสื่อสารความสัมพันธ์ของผู้ใช้ ภาษา (TENOR) ที่มีความแตกต่างกันไป ตามสถานการณ์หรือกาลเทศะ และวิถีในการใช้ภาษา (MODE) ซึ่งเป็นวิธีสื่อความหมายของภาษา เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น ในการสื่อสารจะมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ โดยใช้ ชนิดของเนื้อความสื่อสารต่าง ๆ กัน ซึ่งเรียกว่า อรรถลักษณะ (Genre) คือ ชนิดหรือเนื้อความ แบบต่าง ๆ ที่มีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้เข้าใจในความหมาย โดยแต่ละอรรถลักษณะซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ หรือการลำดับความ (Schematic Structure) และลักษณะของภาษา (Linguistic Features) เมื่อผู้เรียนรับรู้รูปแบบของภาษาแล้ว และได้ฝึกปฏิบัติจนเข้าใจเนื้อความของการสื่อสารอย่างถูกต้อง แยกแยะเนื้อความได้ว่าเป็น อรรถลักษณะ ประเภทใด ผู้เรียนก็สามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และเข้าใจในบริบทภาษาตามสภาพที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน อรรถลักษณะ (Genre) ประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสารทั่วไป ได้แก่ เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) เรื่องรายงาน (Report) การอธิบาย (Explanation) การแสดงความคิดเห็น (Exposition) เรื่องราววิธีการ (Procedure) เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) การอภิปราย (Discussion) และการสังเกต (Observation)

2. การสอนเขียนตามแนววรรณฐาน หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย เป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องกับสภาพความเป็นจริงตามสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ในบริบทภาษา โดยให้ผู้เรียนรับรู้รูปแบบจากอรรถลักษณะประกอบกับประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากต้นแบบของภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนสื่อสารตามรูปแบบภาษาได้ถูกต้อง

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาอรรถลักษณะประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ และแบบรายงานมาใช้สอนนักเรียนกลุ่มทดลอง เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่าอรรถลักษณะทั้งสองประเภทนี้เหมาะสมกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งไม่ยากเกินไปที่จะฝึกให้นักเรียนรู้จักกับการใช้ภาษาในการสื่อความด้านการเขียนในลักษณะพื้นฐาน ทั้งแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์และแบบรายงานนี้นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้จากความรู้ที่ได้จากโครงสร้างในการดำเนินเรื่องและลักษณะของภาษาจะช่วยให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในการอ่าน และเกิดการ พัฒนาการเขียนได้ดีขึ้น เพื่อการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เนื้อหาแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์และแบบรายงานมาใช้ในการทดลอง โดยคัดเลือกเนื้อหาจากสื่อต่าง ๆ ที่นักเรียนสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) เช่น ตำราเรียน นิตยสาร วารสาร สิ่งพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีความง่าย ในระดับเดียวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และดำเนินการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบวรรณฐานมาใช้สอนกับกลุ่มทดลอง ซึ่งจัดกระบวนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยอาศัยหลักการของ

นักภาษาศาสตร์ คือ (Frances Christie, Brian Gray, Pam Gray และ Mary Macken; 1989:11) ดังนี้

ขั้นที่ 1 การใช้รูปแบบของเนื้อความแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) และ รายงาน (Report)

1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบท)

1.1.1 คุบบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้

1.1.2 ให้นักเรียนรู้จักอรรถฐานลักษณะแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) และรายงาน (Report) โดยครูนำเสนอเนื้อความบนแผ่นใส ครูอ่านนำ 1 เที้ยว แล้วนักเรียนร่วมกันอ่านเรื่องพร้อมกันและครูถามคำถามที่เป็นรายละเอียด ต่อจากนั้นครู แนะนำเกี่ยวกับรูปแบบภาษา ลักษณะการใช้ภาษาการดำเนินเรื่องความสำคัญและประโยชน์ที่ได้รับจากอรรถลักษณะ แบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์และรายงาน

1.1.3 ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่นๆ ซึ่งมีอรรถลักษณะเช่นเดียวกับที่สอน เช่น ให้นักเรียนไปค้นคว้าในห้องสมุด หรือครูเตรียมมาให้ให้นักเรียนค้นคว้า และเสนอรายละเอียดของเนื้อหาในรูปแบบไดอะแกรม

1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง คือ ลักษณะการเขียนของเรื่อง จะเป็นการวิเคราะห์เนื้อความร่วมกันระหว่างครูและนักเรียนว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง เช่น เนื้อความแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์และแบบรายงาน

1.3 วิเคราะห์ลักษณะของภาษาที่ใช้ อรรถฐาน เช่น เนื้อความแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์ จะประกอบไปด้วยข้อความที่เป็นลำดับเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบ

ขั้นที่ 2 ดกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ

2.1 เตรียมที่จะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันจากอรรถลักษณะเดิมโดยดำเนินการดังนี้

2.1.1 การสังเกต (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถลักษณะในข้อ 2.1 เพื่อความแม่นยำในการใช้อรรถภาษา)

2.1.2 การค้นหา (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่มีเนื้อความของอรรถภาษาเดิม)

2.1.3 การจดบันทึก (หลังจากได้หลักการตลอดจนแนวความคิดแล้วก็ให้ นักเรียนจดบันทึกลงไป)

2.1.4 การอภิปราย (แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะเขียน)

2.2 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันระหว่างนักเรียนและครูในอรรถลักษณะของภาษาเดียวกัน โดยครูถามนักเรียนร่วมกันอภิปรายและเขียนร่าง (Draft) ลงในแผนภูมิร่วมกัน

ขั้นที่ 3 การสร้างเนื้อความอิสระ

3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือในกลุ่มเกี่ยวกับการเขียน โดยมีครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ

3.2 ให้นักเรียนเขียนโครงร่างของเรื่องใหม่ลงในแผนภูมิของแต่ละกลุ่ม

3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้น และอภิปรายร่วมกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

3.4 การใช้อรรถลักษณะอย่างสร้างสรรค์ (นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จากร่างของแต่ละกลุ่ม)

หลังจากที่นักเรียนมีความพร้อมและเข้าใจดีแล้ว จึงให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนจริง โดยร่วมกันเขียนโครงเรื่องอย่างกว้าง ๆ ก่อน โดยการทำงานกลุ่ม มีครูคอยแนะนำเป็นผู้ช่วยและให้แต่ละกลุ่มนำผลงานของตนมาเสนอหน้าชั้นครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง ต่อจากนั้นให้แต่ละคนนำเรื่องของกลุ่มไปเขียนให้สมบูรณ์

3.5 ครูประเมินพัฒนาการเขียนอรรถลักษณะของนักเรียน โดยพิจารณาจากผลงานที่สมบูรณ์แล้ว และแสดงผลงานของนักเรียน เช่น ติดผลงานบนป้ายประกาศ เก็บเข้าแฟ้มสะสมผลงานของนักเรียน เป็นต้น

3. การสอนเขียนตามการสอนแบบเดิม หมายถึง

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ การใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ และสื่ออื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนว่านักเรียนจะได้รับอะไรบ้างในการเรียนและควรมีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมในการเขียนอย่างไรหลังจากเรียนแต่ละคาบแล้ว

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิม

ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนโดยใช้คำถามหรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในด้านคำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูสอนคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ และการสร้างสถานการณ์โดยการอธิบาย ซักถาม และให้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

ครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม เช่น การตั้งคำถามเป็นการนำทางให้ผู้เรียนเกิดแนวคิด

ขั้นที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

นักเรียนเขียนเรื่องโดยนำความรู้ด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว โดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ ข้างต้นมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

ขั้นที่ 7 แจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียนแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้คำชมเชย และแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในการใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 8 ประเมินผล

ครูประเมินผลโดยดูจากผลงานการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้

เป็นการสรุปเน้นย้ำให้นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่ตนเรียนด้วยการทำแบบฝึกหัดตามการสอบแบบเดิม ตลอดจนศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่ได้รับ

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ทักษะของนักเรียนในการเลือกคำ การเรียบเรียงคำในประโยค และลำดับประโยคให้มีความหมาย เป็นที่เข้าใจในลักษณะโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งวัดได้จากคะแนนการเขียนเรียงความจากภาพที่ผู้วิจัยสร้างและตรวจสอบหาคุณภาพแล้ว

5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นทั้งในด้านดีหรือด้านบวก และในด้านไม่ดี หรือด้านลบเกี่ยวกับคุณประโยชน์ ความสำคัญ และกิจกรรมในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้น

6. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการที่ได้เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระลึถึงสิ่งที่สัมพันธ์กับสิ่งที่ได้เห็นออกมาให้มากที่สุด และสามารถรวบรวมสิ่งที่สัมพันธ์กันเข้าเป็นสิ่งใหม่ที่มีความหมาย ซึ่งเป็นการคิดที่ทำให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ ทางภาษาในลักษณะเป็นวลี ประโยค หรือข้อความ หรือเรื่องราวที่มีความแปลกใหม่ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการเขียนเรียงความตามเกณฑ์ของ Tom Kubszyn and Gary Borich. (1996)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้ และประสบการณ์ให้ผู้อ่านรับทราบ โดยผู้เขียนต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน หากสื่อสารผิดจะทำให้ความหมายผิดพลาดได้ สำหรับความหมายของการเขียนได้มีผู้ให้คำนิยามความหมายไว้มากมาย ซึ่งพอจะยกตัวอย่างได้ดังนี้

โอลิวา (Oliva. 1969 : 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่สื่อความคิดของตนไปสู่ผู้อ่าน โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ วลี ประโยคต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้ข้อความมีความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแมคคริมมอน (McCrimmon.1976 : 3) ที่กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องสื่อความคิด ความรู้สึกตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน ส่วนอาราพอฟ (Arapoff. 1977 : 119-120) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เพราะผู้เขียนต้องตั้งจุดมุ่งหมายและเรียงลำดับความคิดของตนตามขั้นตอนก่อน จึงจะสามารถถ่ายทอดเป็นภาษาเขียนได้ นอกจากนั้น ลาโด (Lado. 1977 : 147) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้ตรงตามวัตถุประสงค์ ซึ่งผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้แบบฟอร์มให้ตรงตามจุดประสงค์ของการเขียน

บายม์ (Byme. 1982 : 1) ซึ่งให้ความหมายว่าการเขียนมิได้หมายถึงลายลักษณ์อักษร แต่หมายถึงความสามารถนำความรู้สึกนึกคิด สำนวน และรูปประโยคต่าง ๆ มาเรียบเรียงให้เกิดเป็นภาษาเขียน ตรงตามจุดประสงค์ของตน ส่วนแพตตี้ (Patty. 1985 : 182 -186) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง

จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

บังอร สว่างวโรรส และเยาวภา พุกะคุปต์ (2526 : 62-67) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าคือ ความสามารถในการใช้โครงสร้างศัพท์ และสัญลักษณ์ ตามประเพณีนิยม เพื่อใช้เขียนข้อความธรรมดาในเรื่องของการเขียนนั้น ๆ ผู้เขียนจะมีบทบาทในการแสดงความรู้สึก นึกคิดของตนเองออกมาเป็นตัวอักษร และการเขียนนั้นค่อนข้างจะเป็นทางการ ภาษาที่ใช้ก็เป็นระเบียบแบบแผนมากกว่าภาษาที่ใช้ในการพูด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด เพราะผู้เขียนจะต้องคิดว่าตนเองจะเขียนอะไร เพื่อใคร มีจุดมุ่งหมายอะไร แล้วรวบรวมข้อมูล เลือกสรรและจัดลำดับความคิด เพื่อเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ซึ่งงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการ สื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการใช้กระบวนการคิดของผู้เขียนในการถ่ายทอดความรู้เป็นความคิดที่มีการเรียบเรียง ลำดับความได้เหมาะสม โดยสามารถใช้ความรู้ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงเรื่องราว คำศัพท์ และการใช้ภาษาในการสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

องค์ประกอบของการเขียน

ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนดังนี้

ลาโด (Lado. 1968 : 68-69) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน และผู้เขียนต้องมีวัตถุประสงค์ในการเขียน เพื่อสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ตรงตามวัตถุประสงค์

แฮริส (Harris. 1969 : 68-69) กล่าวว่า การเขียนนั้นต้องมีองค์ประกอบของความสามารถในการบูรณาการทางภาษาเข้าด้วยกัน ซึ่งต้องมีสิ่งที่สำคัญดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ เรื่องหรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อถึงผู้อ่าน
2. รูปแบบ ได้แก่ การวางรูปแบบในการจัดระบบเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค
4. ลีลาในการใช้ภาษาของผู้เขียน เช่น การเลือกใช้สำนวนในการเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษา
5. กลไกต่าง ๆ ได้แก่ กลไกด้านอื่น ๆ ที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนแบบสรุปการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

จากข้อความคิดเห็นดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การที่ผู้เขียนจะมีความสามารถด้านการเขียนได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักสำคัญคือ เนื้อหา รูปแบบ ไวยากรณ์ ลีลา และกลไกต่าง ๆ ถ้าผู้เขียนมีความรู้ในเรื่องการนำองค์ประกอบเหล่านี้มาบูรณาการทักษะต่าง ๆ ทางภาษาเข้าด้วยกันจะช่วยให้เกิดทักษะความชำนาญทางการเขียนดีขึ้น

การเขียนเป็นทักษะในการสื่อความหมายวิธีหนึ่ง โดยการถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปแบบของการใช้ตัวอักษร มีองค์ประกอบในการเขียนหลายประการ จึงทำให้กระบวนการเขียนมีความยุ่งยากและซับซ้อน ซึ่งนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ได้แบ่งระดับของการเขียนได้ดังนี้

แวลเลท และดีสิค (Valette and Desik. 1976 : 171-172) ได้แบ่งระดับการเขียน จากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. ระดับทักษะทางกลไก (Mechanical Skill : Reproduction) นักเรียนสามารถคัดลอกเนื้อหาตำราเรียนออกมา สะกดคำศัพท์จากข้อความได้ถูกต้อง

2. ระดับความรู้ (Knowledge : Recall) เป็นระดับที่นักเรียนทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง สามารถเขียนประโยคจากรูปภาพ โดยใช้โครงสร้างทางภาษาได้ และเข้าใจในเนื้อหาที่เขียน

3. ระดับการใช้ (Transfer : Application) นักเรียนสามารถเขียนกระสวนประโยคใหม่ๆ ชนิดต่าง ๆ ได้จากกฎเกณฑ์ที่เรียนมาแล้ว

4. ระดับสื่อความหมาย (Communication : Self-Expression) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถเขียนเพื่อใช้สื่อความหมายความคิดของตน กับผู้อ่านเน้นความสามารถในการเขียนที่ให้อ่านเข้าใจเนื้อความที่เขียนมากกว่าเน้นความสำคัญด้านไวยากรณ์

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism : Synthesis) ระดับนี้คือการเขียนเพื่อแสดงความคิดของตนอย่างคล่องแคล่ว สามารถเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน ได้อย่างเหมาะสม ใช้ลีลาและสำนวนในการเขียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ

อัลเลน และแวลเลตต์ (Allen and Valette. 1972 : 217-218) ได้แบ่งการเขียนออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. การเขียนตามตัวอย่าง (Copy Writing Model)
2. การเขียนตามคำบอก (Writing from Dictation)
3. การเขียนกระสวนประโยค ตามแบบฝึก (Practice Sentence Patterns)
4. การเขียนแบบควบคุม (Guided Composition)
5. การเขียนจดหมาย (Writing letters)
6. การเขียนแบบเสรี (Free Composition)

มอริส (Morris. 1966 : 125-142) ได้กล่าวถึงระดับของการเขียนได้ดังนี้

1. ขั้นคัดตัวอักษร เป็นการฝึกนิสัยการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนสะอาดเรียบร้อย
2. ขั้นเขียนตามคำบอก เป็นการฝึกการฟัง การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และหลักไวยากรณ์

3. ขึ้นใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการฝึกทักษะอื่น เนื่องจากการเขียนมีความสำคัญกับการอ่านและการใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์

4. ขึ้นการเขียนเพื่อการแสดงออก ประกอบด้วยเนื้อหา รูปแบบและลีลา ผู้เขียนต้องลำดับความคิดของตนเองว่าจะเขียนอะไร เขียนอย่างไร และจะต้องรู้การใช้คำ และรูปแบบของภาษา ขึ้นนี้ครอบคลุมถึงการแปลและการเรียงความทั้งแบบควบคุมและแบบอิสระ

จากแนวคิดของนักการศึกษาเกี่ยวกับการจัดระดับการเขียน พอสรุปได้ว่าความสามารถของผู้เรียนมีความแตกต่างกัน ดังนั้นการจัดการการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน รวมทั้งการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงระดับของการเขียนด้วย เพื่อการพัฒนากระบวนการทางความคิดจากประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับ

กลวิธีในการสอนเขียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 194) ได้กล่าวถึงแนวทางในการช่วยผู้สอนวางแผนการสอนที่จะกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดแนวความคิดในการเขียนด้วยการเลือกคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาที่เหมาะสม ได้แก่

1. การระดมพลังสมอง ผู้สอนอาจจัดให้เรียนเป็นกลุ่มเพื่อจะได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้สอนตั้งประเด็นไว้ การใช้ภาษาอาจมีข้อบกพร่องแต่ผู้สอนไม่ควรถือเป็นเรื่องสำคัญมากนักเมื่อสิ้นสุดแสดงความคิดเห็นแล้วผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนจดบันทึกเอาไว้เพื่อนำไปใช้ในการเขียนของตนต่อไป

2. การอภิปรายร่วมกัน กิจกรรมการสอนขั้นนี้จะแตกต่างกับกิจกรรมข้อที่ 1 ในกรณีที่ผู้เรียนไม่เพียงบันทึกความคิดเห็นทุกอย่างของสมาชิกในกลุ่มไว้เช่นข้อที่ 1 แต่จะพูดถกเถียงกันถึงความเหมาะสมของเรื่อง ความคิดเห็นที่ได้จะเป็นข้อยุติในการอภิปรายในแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ประเด็นแล้วให้แต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานความคิดเห็นนั้น ๆ ต่อเพื่อนในชั้นเรียนต่อไป

3. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่ง่ายสำหรับการหาแนวคิดหรือความรู้ที่จะนำมาเขียนได้ ดังนั้นอาจให้ผู้เรียนมีโอกาสสัมภาษณ์ผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจ

4. การแสดงละครล้อเลียนสั้น ๆ ผู้สอนอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงท่าทางประกอบเกี่ยวกับเรื่องราวบางอย่าง ซึ่งผู้สอนอาจเป็นผู้กำหนดบทบาทให้ผู้เรียน ผู้แสดงจะต้องทำความเข้าใจกับบทบาทของตน เมื่อแสดงให้ผู้เรียนคนอื่นดู ผู้เรียนเหล่านั้นจะสังเกตบทบาทของเพื่อน และนำมาเขียนบรรยายเป็นภาษาของตนได้

5. การอ่านเพื่อหาแนวคิด การอ่านสิ่งที่ผู้เรียนสนใจจะช่วยให้การวางแผนแนวคิดในการเขียนดีขึ้น และตรงกับความต้องการได้ ซึ่งนับเป็นการกระตุ้นและให้แรงจูงใจผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมในการค้นคว้าสิ่งที่ต้องการเขียน เพื่อสื่อสารข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้องด้วย

ไรม์ส์ (Raimes. 1983 : 101-109) ได้เสนอแนะวิธีการสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความได้อย่างมีระเบียบ ดังนี้

1. การเขียนเค้าโครงเรื่อง ทำได้ 2 แบบ คือ

1.1 การเขียนเค้าโครงเรื่องก่อนที่จะเขียนเนื้อความทั้งหมด ซึ่งควรจะเป็นเค้าโครงเรื่องอย่างย่อๆ และได้จากการที่นักเรียนร่วมอภิปรายกัน เพื่อที่จะให้ได้หัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อยในการเขียนเรียงความ แต่เค้าโครงเรื่องนั้นจะต้องเป็นแค่เพียงแนวความคิดที่จะใช้เขียนเรียงความเท่านั้น ไม่ใช่เป็นตัวจำกัดความคิดว่าจะต้องเขียนตามเค้าโครงเรื่องเท่านั้น

1.2 การเขียนเค้าโครงเรื่องหลังจากเขียนเนื้อหาแล้ว หมายถึงเมื่อเขียนร่างงานเขียน (Draft) เสร็จแล้วจึงค่อยมาสร้างเค้าโครงเรื่อง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถมองเห็นว่าได้เขียนอะไรไปบ้าง แล้วยังมองเห็นแนวทางว่าต้องการเขียนอะไรต่อไปอีกเพื่อให้เรียงความบทนั้นชัดเจนขึ้น

2. การวิเคราะห์งานเขียนต่าง ๆ นักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ได้ว่างานเขียนต่าง ๆ มีประสิทธิภาพเพียงใด โดยให้นักเรียนมีโอกาสอ่านงานเขียนต่าง ๆ ให้มาก ๆ แล้ววิเคราะห์ว่างานเขียนนั้นกล่าวถึงอะไร อ่านแล้วเข้าใจได้ดีเพียงไร สามารถจินตนาการสิ่งที่อ่านได้ชัดเจนหรือไม่ มีข้อบกพร่องและข้อดีอย่างไร การวิเคราะห์ข้อความเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนจะได้พบเห็นข้อบกพร่องในงานเขียนต่าง ๆ เป็นตัวอย่าง ทำให้พยายามหลีกเลี่ยงข้อบกพร่องเหล่านั้นในงานเขียนของตนเอง

จากแนวทางที่ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาได้ให้ไว้ดังกล่าวแล้ว พอสรุปได้ว่าแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวความคิด โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รับแนวคิดในการเขียน เช่น การระดมพลังสมองการอภิปรายร่วมกัน การสัมภาษณ์ การแสดงละครล้อเลียนสั้น ๆ การอ่านเพื่อหาแนวคิด เป็นต้น ล้วนเป็นสิ่งที่ช่วยเด็กในการแสวงหาแนวคิด ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเตรียมการเขียน ดังนั้นการนำกลวิธีในการสอนเขียนมาใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของเด็กจะช่วยให้เกิดผลดีในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป

การทดสอบความสามารถในการเขียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 220) ได้ให้แนวทางในการทดสอบความสามารถในการเขียนซึ่งอาจทำได้โดยใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ดังนี้

1. เขียนในระดับอนุเฉท
2. เขียนตอบคำถาม เติมความ
3. เขียนเรียงความ ย่อความ บทความ จดหมาย คำสั่ง ชีวิตประวัติส่วนตัว รายงานบันทึกข้อความ
4. เขียนบรรยายคน สัตว์ สิ่งของ ภาพ ตารางแผนที่ กระบวนการ วิธีการ ฯลฯ
5. เขียนกรอกแบบฟอร์ม
6. โคลซ

7. เขียนตามคำบอก
8. เขียนบทละคร เรื่องที่จินตนาการเรื่องสร้างสรรค์ นิทาน
9. เขียนประกาศข่าว โฆษณา บันทึกประจำวัน
10. เขียนเปลี่ยนแปลงรูปประโยค
11. เขียนเรียบเรียงใหม่ให้ได้ใจความเดิม
12. เขียนขยายความจากประโยคเดิม
13. เขียนแปล
14. เขียนอธิบายแผนภูมิ แผนภาพ กราฟ ตาราง แผนที่ กระบวนการ วิธีการ ทฤษฎี

ฯลฯ

15. เขียนวิจารณ์จากที่อ่านหรือจากวิดีโอทัศน์
16. เขียนโต้แย้งหรือชักจูงใจ

ในการตรวจงานเขียนแต่ละประเภทผู้สอนต้องเลือกวิธีการตรวจโดยใช้เกณฑ์ที่เหมาะสมกับการสอนเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การตรวจแตกต่างกันตามประเภทงานเขียน

คาร์เรล (Carrell, 1960 : 50) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายโดยการเขียนว่าอาจจะทดสอบโดยการเขียนเรียงความ (essay) หรือเขียนบรรยายภาพต่าง ๆ หรือบรรยายภาพเหตุการณ์ที่จำได้ โดยใช้เนื้อหาที่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การรายงาน การจดบันทึก การเขียนจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน จดหมายธุรกิจ เช่น การสั่งสินค้าจากบริษัทหรือห้างร้าน เป็นต้น

การเขียนเรียงความเป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน เพราะเป็นการวัดความรู้ความสามารถของผู้เขียนได้หลายด้าน เช่น การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดการใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงคำ-ประโยค การลำดับความคิดและการใช้แบบแผนที่ถูกต้อง ทั้งวิธีการเขียนและวิธีการใช้ภาษาถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ดังนั้นการสร้างแบบทดสอบอัตนัย โดยให้ผู้สอบเขียนเรียงความจะวัดความสามารถในการเขียนของผู้เข้าสอบได้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

เพอร์คินส์ และคอนเนเคอร์ (Perkins and Konneker, 1962 : 51)

1. ความสอดคล้อง หมายถึง ความสอดคล้องของเนื้อหา กับเนื้อเรื่องที่เขียน มีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เข้าเป็นหน่วยเดียวกัน
2. ความสละสลวย หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาต่อเนื่องอย่างสมเหตุสมผล น่าอ่าน และน่าติดตาม
3. คำศัพท์ หมายถึง การเลือกใช้คำสำนวนที่หลากหลายเหมาะสมกับเหตุการณ์ และระดับที่ใช้
4. ไวยากรณ์ หมายถึง การใช้คำเหมาะสมกับโครงสร้างทางภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำเป็นประโยคได้อย่างถูกต้อง

5. กลไกทางภาษา หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเลือกใช้แบบแผนทางภาษา จากการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบทดสอบที่เป็นอัตนัย โดยการให้นักเรียนเขียนเรียงความ 1 เรื่อง จากรูปภาพ โดยให้เขียนลักษณะเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)

การตรวจและการประเมินงานเขียน

ในการตรวจงานการเขียนแบบเรียงความได้มีผู้เสนอแนวทางในการตรวจและการประเมินงานเขียนหลายวิธี เพื่อให้ผู้สอนสามารถเลือกใช้ได้เหมาะสมกับจุดประสงค์ และแบบทดสอบ ดังต่อไปนี้

Takala et al. (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 224-226; อ้างอิงจาก Takala. 1982 : 340-342) ได้ใช้วิธีการตรวจเรียงความที่เป็นมาตราส่วนประเมินค่า 7 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ 30 ประการให้ ผู้ตรวจหลายคนประเมินเพื่อให้มีความเชื่อถือได้ (คำศัพท์ที่ใช้ในการประเมินอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม)

แบบประเมินเพื่อตัดสินงานเขียนเรียงความ

โปรดอ่านเรียงความที่แนบมาพร้อมกับแบบประเมินผลนี้ และให้ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับคุณสมบัติของงานเขียน โดยกา X ลงในช่องว่างที่หลังคำคุณศัพท์ต่าง ๆ ที่ท่านเห็นว่าใกล้เคียงที่สุดกับคุณสมบัติของเรียงความนี้

	เรียงความหมายเลขที่มีคุณสมบัติสูงในด้านนี้				ผู้ประเมินหมายเลขที่มีคุณสมบัติต่ำในด้านนี้		
ไม่น่าตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยดี	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
	1	2	3	4	5	6	7
ความคิดริเริ่ม	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
	1	2	3	4	5	6	7
ให้รายละเอียด	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
	1	2	3	4	5	6	7
เป็นรูปธรรม	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
	1	2	3	4	5	6	7
น่าสนใจ	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
	1	2	3	4	5	6	7

ใช้ภาษาอุปมาอุปมัย

1	2	3	4	5	6	7

ภาษาชัดเจน

1	2	3	4	5	6	7

เลือกสรร

1	2	3	4	5	6	7

เรียบเรียง

1	2	3	4	5	6	7

ภาพพจน์ชัดเจน

1	2	3	4	5	6	7

กระชับ

1	2	3	4	5	6	7

ต่อเนื่อง

1	2	3	4	5	6	7

ตรงไปตรงมา

1	2	3	4	5	6	7

นำตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัว

1	2	3	4	5	6	7

เฉพาะเจาะจง

1	2	3	4	5	6	7

เป็นนามธรรม

1	2	3	4	5	6	7

มีการขยายความให้ชัดเจน

1	2	3	4	5	6	7

เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

1	2	3	4	5	6	7

ความหมายตรงตามตัวอักษร							
	1	2	3	4	5	6	7
มีเหตุผล							
	1	2	3	4	5	6	7
ทั่วไป							
	1	2	3	4	5	6	7
วิพากษ์วิจารณ์							
	1	2	3	4	5	6	7
สละสลวย							
	1	2	3	4	5	6	7
แสดงความรู้สึก							
	1	2	3	4	5	6	7
เสสสร้ง							
	1	2	3	4	5	6	7
เฉพาะตน							
	1	2	3	4	5	6	7
คลุมเครือ							
	1	2	3	4	5	6	7
เกี่ยวพันกัน							
	1	2	3	4	5	6	7

การประเมินวิธีข้างต้นนอกจากจะใช้กำหนดระดับความสามารถแล้วยังสามารถอธิบายลักษณะการเขียนได้ว่าเป็นแบบใด มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์หรือไม่ ซึ่งคุณลักษณะที่พึงประสงค์นี้จะได้กำหนดไว้ล่วงหน้าตามหัวข้อของการเขียนและประเภทของเรียงความที่คาดหวังให้ผู้เรียนเขียนได้

จาคอบส์ (Jacobs. 1981 : 105) ได้เสนอแนะการตรวจเรียงความแบบรวมอีกวิธีหนึ่งโดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบ ESL Composition Profile ซึ่งเป็นวิธีการตรวจเรียงความไว้ในหนังสือ Testing ESL Composition Profile ซึ่งตรวจต้องตรวจเรียงความทั้งเรื่องโดยประเมินว่าผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายเป็นกระบวนการสื่อสาร ไปยังผู้อ่านได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย

ได้หรือไม่ และมีการรวบรวมข้อมูลเรียงเรียงเรื่องราวให้สอดคล้องกันรวมทั้งนำเสนอประกอบทางภาษาหลายอย่างมาใช้ได้อย่างไร จากข้อชี้ให้เห็นว่าในการตรวจงานเขียนอาจจะมีสาเหตุบางประการที่ทำให้ผลการตรวจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เช่น การตรวจไม่คงที่ ผู้ตรวจมีการลำเอียงหรือไม่เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพการประเมินผลที่เที่ยงตรง ผู้ตรวจหลายคนมีการประเมินผลแตกต่างกัน เป็นต้น ดังนั้นเพื่อให้การตรวจและการประเมินผลที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้ต้องใช้เกณฑ์ที่ครอบคลุมและควบคุมสาเหตุต่าง ๆ เหล่านั้นได้ ดังเช่น การตรวจแบบ ESL Composition Profile โดยพิจารณาลักษณะรวมของการเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนรวม 100 คะแนน แบ่งเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30	คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20	คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	20	คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language Use)	25	คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5	คะแนน

การให้คะแนนแต่ละส่วนแบ่งเกณฑ์ออกเป็น 4 ระดับ คือ

ดีมาก-ดีเยี่ยม (Very good to excellent)

ปานกลาง – ดี (Average to good)

อ่อน – ใช้ได้ (Poor to fair)

อ่อนมาก (Very poor)

ในส่วนของเนื้อหา (Content) ยังแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

คะแนนช่วง 27-30 คะแนน อยู่ในระดับดีมาก-ดีเยี่ยม

คะแนนช่วง 22-26 คะแนน อยู่ในระดับปานกลาง-ดี

คะแนนช่วง 17-21 คะแนน อยู่ในระดับอ่อน-ใช้ได้

คะแนนช่วง 13-16 คะแนน อยู่ในระดับอ่อนมาก

นอกจากนั้นในแต่ละระดับมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้ตรวจสามารถใช้คำอธิบายพิจารณาตัดสินว่าผู้เขียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อสารในระดับใด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เกณฑ์การตรวจเรียงความแบบ ESL

ระดับ (level)	เกณฑ์ (criteria)
<u>เนื้อหา</u>	
27-30	ดีมาก – ดีเยี่ยม : รอบรู้, มีแก่นสาร, ขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้
22-26	ปานกลาง-ดี : มีความรู้พอประมาณ, มีแก่นสารเพียงพอ, ขยายใจความสำคัญได้ในวงจำกัด ส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องแต่ขาดรายละเอียด
17-21	อ่อน-ใช้ได้ : มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนจำกัด, มีแก่นสารน้อย, การขยายความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องไม่เพียงพอ
13-16	อ่อนมาก : ไม่ได้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเลย, ไม่มีแก่นสาร, ไม่ตรงประเด็น
<u>การเรียบเรียงเรื่องราว</u>	
18-20	ดีมาก-ดีเยี่ยม : การแสดงออกคล่องแคล่ว, แสดงความคิดชัดเจนหรือมีสิ่งสนับสนุนกระทัดรัดชัดเจน, เรียบเรียงเรื่องราวดี, ลำดับความสมเหตุสมผล, มีการเชื่อมแน่น
14-17	ปานกลาง-ดี : ค่อนข้างกระท่อนกระแท่น, การเรียบเรียงหลวมควมมีประเด็นสำคัญ, ข้อความสนับสนุนใจความสำคัญน้อย, การลำดับความยังสมเหตุสมผลแต่ไม่สมบูรณ์
10-13	อ่อน-ใช้ได้ : ไม่คล่องแคล่ว, ความคิดสับสนยังไม่ต่อเนื่อง, ขาดการขยายความและเรียงลำดับอย่างสมเหตุสมผล
7-9	อ่อนมาก : ไม่สื่อสารเลย, ไม่มีการเรียบเรียงเรื่องราว, หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน

ระดับ (level)	เกณฑ์ (criteria)
คำศัพท์	
18-20	ดีมาก-ดีเยี่ยม : มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมอย่างกว้างขวาง, เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างมีประสิทธิภาพ, รอบรู้รูปแบบของคำ, ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
14-17	ปานกลาง-ดี : มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมพอประมาณ, การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนผิดไปบ้างเป็นครั้งเป็นคราว แต่ไม่ถึงกับทำให้ไม่เข้าใจความหมาย
10-13	อ่อน-ใช้ได้ : มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมในวงจำกัด, การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนผิดบ่อย, ความหมายสับสนและคลุมเครือ
7-9	อ่อนมาก : เป็นการแปลอย่างเห็นได้ชัด, มีความรู้ในเรื่องคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษน้อย, หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน
22-25	ดีมาก-ดีเยี่ยม :

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Bases Approach) เป็นการสอนภาษาที่ยึดบทเรียนหรือกิจกรรมตามเนื้อหาเป็นหลัก ซึ่งเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนั้นจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง และเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อน เพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสม โดยยึดหลักการพัฒนาจากแนวภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไปดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 24-27)

ทฤษฎีและหลักการ

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Jim Martin, John Rothey, Frances Christie, Brian Gray และ Mary Macken (Christie. 1987; 1989) แนวทฤษฎีนี้ยึดหลักแนวทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษา

Jan 13 2020 5.3

เพื่อการสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษาในกาละเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่ต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการสำคัญของแนวทางทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทางทฤษฎีการสอนภาษาศาสตร์เชิงระบบ ดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่าง ๆ ได้แก่

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่ง ๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ รูปแบบของภาษาอันได้แก่ เสียง ระเบียบ ไวยากรณ์ คำ ซึ่งอาจเป็นคำพูด ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารย่อมจะผิดแผกแตกต่างกันไปด้วย แล้วแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบภาษานั้น ๆ ให้เป็นที่เข้าใจหรือยอมรับในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ภาษาไทยมีรูปพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ในการกำหนดเสียงแตกต่างจากภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ มีระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกัน การเรียงคำเป็นประโยคก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาไทยให้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษคำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

อย่างไรก็ตามแม้ว่ารูปแบบของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะแตกต่างกันในแต่ละภาษาทุกมุมโลก แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้น ๆ จะเหมือนกัน นั่นคือความเข้าใจเนื้อหาความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสาร โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนหรือแม้แต่การใช้ภาษาไป หรือภาษากาย ความหมายของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชน หรือสังคมที่พึงตระหนักเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

ความเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบททางภาษาหรือสภาพแวดล้อมในสถานการณ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกาละและเทศะต่าง ๆ กัน การเข้าใจเนื้อหาความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อหาความเป็นที่เข้าใจอย่างถูกต้องเหมาะสม ความหมายของภาษาจึงจะถูกต้องชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น ในประโยคภาษาอังกฤษที่ว่า Tom always plays football และประโยค He has written four plays since then. คำว่า “plays” ในสองประโยคมีรูปแบบคือ เสียง ตัวอักษร และสระ เหมือนกันทุกประการ แต่ความหมายของคำว่า

“plays” ในสองประโยคนี้ไม่เหมือนกันเลย “Plays” ในประโยคแรกมีความหมายว่า เล่น แต่ “plays” ในประโยคที่สองมีความหมายว่า บทละคร

ดังนั้น การเข้าใจภาษามีใช้เพียงทำความเข้าใจคำ ระเบียบ ไวยากรณ์ หรือเสียง แยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจ บริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้งขึ้น (Halliday. 1985 : 5)

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ

1) เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความหมายถึง เนื้อความที่จะทำให้ เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด

2) เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้ เข้าใจได้ว่าจะควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละชนิดของ ลักษณะการพูดหรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ ความหมายที่ชัดเจนคือ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบท ภาษาของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ จะ เป็นบริบทที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของ การใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาละ และเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลทำให้ความหมาย ของภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ดังนี้

1) เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่าน หรือเขียนเพื่อการสื่อสารซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นไปได้ทั้ง ภาษาพูดและภาษาเขียนเรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น เช่น เรา กำลังพูดถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องกีฬาจะเป็นเนื้อความที่เรากำลังสื่อเนื้อความนั้น

2) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำ การวาง โครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้ที่กำลัง รายงานเกี่ยวกับกีฬาเป็นผู้รายงานข่าววิทยุภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็จะมีลักษณะเป็นการ รายงาน ไม่มีการใช้สรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่ง จะพูดกล่าวโดยทั่ว ๆ ไป ความสัมพันธ์กับคนรายงานข่าวกับผู้ฟังจะเป็นการกำหนดการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว หาก ผู้พูด 2 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่ แข่งกันมา ผู้พูดนั้นก็จะใช้ลักษณะภาษาอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจากการรายงานข่าวกับผู้ฟัง การใช้ภาษากับผู้ใช้ภาษาระหว่างคน 2 คน พูดคุยกันนั้น ย่อมจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปได้แม้จะ เป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม

3) วิธีการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

ตัวอย่าง การรายงานเรื่องการแข่งขันฟุตบอลของนักข่าวที่เสนอต่อผู้ฟัง ใช้ภาษาไม่ใช่ภาษาเขียน แต่ถ้ารายงานให้ผู้อ่าน เช่น ลงข่าวหนังสือพิมพ์ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเขียน ซึ่งย่อมจะมีลักษณะภาษาในการใช้ภาษาต่างกันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบ 3 อย่างในบริบทของสถานการณ์นั้นมีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่าง ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งจะทำให้เนื้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปด้วย ตามกาลและเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) ในแต่ละสถานการณ์ที่เราใช้ภาษากันนั้น ย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งย่อมจะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ยอมรับกันในแต่ละสังคม หรือชุมชนนั้น ๆ เนื้อความในบริบททางวัฒนธรรมย่อมแตกต่างกันไปด้วยในแต่ละสังคมหรือชุมชนที่ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาไทยที่ใช้กันในภาคอีสาน คำว่า “ภูต้าว” เมื่อเราอาบน้ำ คนอีสานจะพูดว่า “ภูต้าวโคล” หรือในประเทศอังกฤษ “First Floor” หมายถึงชั้นที่ 1 ของตึก แต่ในสหรัฐอเมริกา หมายถึงชั้นใต้ดิน (Basement) เป็นต้น เมื่อเราเข้าใจว่าวัฒนธรรมกับเนื้อความที่ใช้อยู่กัน มีความหมายอย่างไรในแต่ละบริบทหนึ่ง ๆ ความเข้าใจความหมายการใช้ภาษาที่แท้จริงของการใช้ภาษานั้นย่อมจะชัดเจนขึ้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลที่จะทำให้ “เนื้อความ” ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจ และมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษาที่มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษานั้นต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์ หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ทำเนียบภาษา (Register) หรือศัพท์ที่ใช้เฉพาะในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วยเช่น เมื่อพูดฟังพระเจ้าแผ่นดิน ทำเนียบภาษาที่ใช้เฉพาะอันได้แก่ คำราชาศัพท์ก็จำเป็นจะต้องนำมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อกล่าวถึงพระภิกษุ ทำเนียบภาษาที่ใช้กับพระสงฆ์ก็จำเป็นจะต้องใช้ภาษาให้ถูกต้อง ทำเนียบภาษาจึงเกิดควบคู่กันไปกับบริบททางภาษาที่แตกต่างกันไปตามลักษณะของบริบทภาษาที่ใช้

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ตามลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงนับได้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องจากการเลียนแบบการฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้เสนอและจากการหาประสบการณ์ ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเองจากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษาหรืออรรถลักษณะนั้นนักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า “Genre” ซึ่งหมายถึงแบบหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึงจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้ที่ใช้ภาษาประสบความสำเร็จได้ในการใช้ภาษา ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดหลักในการเรียนการสอนภาษาผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

อรรถลักษณะ (Genre)

อรรถลักษณะจะมีเป้าหมายในตนเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความหมายให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อความที่สื่อสารหรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น การรายงาน ผู้พูดหรือผู้เขียนจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจงเป็นความรู้สึส่วนตัวหรือเป็นความหมายกลาง ๆ โดยทั่วไป

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟังหรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องราว ทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่านจะทำให้ได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความนั้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อความที่แน่นอน เป็นขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อความในบริบทจนกระทั่งจบ ลำดับของการดำเนินเนื้อความในแต่ละอรรถลักษณะจะมีการลำดับเนื้อความแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่ง ๆ ด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นการรายงานเพื่อให้ความรู้ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลาง ๆ ไม่ใช่คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่น จะไม่ใช่คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทน เป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่จะต้องสัมพันธ์กันในการวางประโยคก็แตกต่างกันไปด้วย ทำให้การใช้ไวยากรณ์มีระบบและเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่พูดหรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษณ์ต่าง ๆ ทั้งในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

อรรถลักษณะที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนมีหลายชนิดดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้อยู่ทั่วไปในการสื่อความดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)

5. วิธีการ (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Schematic structure) เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

1.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1.1.1 เริ่มด้วยบทนำ

1.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง

1.1.3 มีบทสรุป

1.2 ลักษณะของภาษา

1.2.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับเหตุการณ์

1.2.2 อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง

1.2.3 เป็นเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต ใช้รูปประโยค Past Tenses

1.2.4 มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ใจความสัมพันธ์ต่อ

เนื่องกัน เช่น First, Second, Meanwhile, Then, eventually, afterward, finally เป็นต้น

1.2.5 ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

ตัวอย่างเรื่องเล่าจากประสบการณ์

One of my best teachers is TV

When I came to this country, I didn't speak any English. I took classes and studied, but it wasn't enough. I wanted to learn faster. I began to watch TV for two hours every day : a half-hour of news, a half-hour comedy program, and a one-hour interview show where people asked and answered a lot of questions. I didn't understand anything at first. But my listening comprehension slowly got better. Now I think of TV as one of my best "teachers".

(จากหนังสือ Interaction I for Reading Skill)

2. รายงานเป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

2.1 ลักษณะโครงการในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

2.1.1 จะมีบทนำโดยกล่าวถึงเรื่องทั่ว ๆ ไปซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง

2.1.2 บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

2.2 ลักษณะของภาษา

2.2.1 ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

2.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงเป็นเจ้าของ เช่น being, having ฯลฯ

2.2.3 อาจมีหัวข้อกล่าวนำเรื่อง ๆ

2.2.4 มักเป็นประโยคบอกเล่าเป็นเหตุการณ์ปัจจุบันใช้ Simple Present Tense

ตัวอย่างเรียงรายงาน

MICROBES

There are some living things that are very, very small-so small that you cannot see them with your eyes. These very tiny living things are called microbes. You can see some microbes with a microscope. More than a thousand of some microbes can fit on point of a pencil. Think of how small they are!

Microbes live everywhere. Microbes float in the air. Microbes move in the water. Some microbes even grow on other living things.

There are many kinds of microbes. Some are plants, some are animals. Some are so tiny that it is hard to say whether they are animals or plants.

Bacteria, mold, and algae are microbes. They are all plants microbes.

Protozoa are animal microbes is the virus. It cannot be seen with most microscopes. A special kind of microscope is used for looking at the virus.

Some kinds of microbes help us in many ways. Some microbes help to make bread. The yeast microbes make the bread rise and soft. Some microbes floating in the air heap to make vinegar. Not all microbes are helpful. Mold microbes can spoil food. Germs can make you catch cold. Measles and mumps are caused by tiny microbes called viruses.

Now you know some microbes are helpful, some are harmful. There are many ways to stop the harmful microbes from growing. Microbes that spoil food can be kept from growing by freezing the food, boiling the food. Medicine can fight microbes that make you ill.

(จากหนังสือ Highlights of Reading & Writing)

3. การอธิบายเป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

3.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

3.1.1 บอกหลักการสาเหตุและผลบอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ

3.1.2 มีบทสรุปจากหลักการ

3.2 ลักษณะของภาษา

3.2.1 เป็นประโยคบอกเล่า ใช้รูปประโยค Simple Present Tense

3.2.2 ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

3.2.3 มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นต่อกันเช่น

Because, but, when, as etc.

3.2.4 ใช้คำวิเศษณ์เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างเรื่อง การอธิบาย

How Roads are built

There are several steps in building good roads. First the highway department must find and clear the right-of-way. The other includes removing buildings or cutting trees which are in the way.

Second, the land is rough graded. This helps prepare the land to conform to the plans for the highway.

Third, dirt is located and hauled in to form the foundation for the roadway. Sometimes this dirt can be dug up from the land nearby. During this period, all of the drainage culverts are also cut along the roadside.

Fourth, the roadbed is finely graded and packed in preparation for paving.

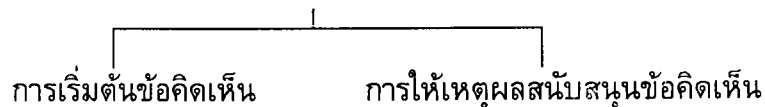
The fifth and last step is to pave the highway. This includes applying blacktop and rolling it hard so that it can carry the weight of even the heaviest truck without being damaged.

(จากหนังสือ Interaction I for Writing Skill)

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดเห็นของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือการโต้แย้ง

4.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

4.1.1 ประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น

4.1.2 เหตุผลโต้แย้ง

4.1.3 มีบทสรุปย้ำเน้นการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

4.2 ลักษณะของภาษา

4.2.1 มีข้อความเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

4.2.2 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 3 ในการกล่าวถึง เช่น I, we, he, she, it, they

4.2.3 ใช้รูปประโยค Present Tense

4.2.4 มีคำเชื่อมประโยคที่แสดงเหตุและผลในการแสดงความคิดเห็น (Logical Conjunctions) เช่น because, since, so, therefore, hence, as a result, consequently, for this reason, now that, and when (...there) เป็นต้น

4.2.5 มีคำเชื่อมที่แสดงออกด้านการใช้เหตุผลและความรู้สึกนึกคิด (Material, Rational and Mental Processes) เช่น First, Then, Next, After that เป็นต้น

4.2.6 มีคำแสดงเจตคติ

ตัวอย่างเรื่อง การแสดงความคิดเห็น

MONEY

How do you pay your bills, by cash, money order or check?

Do you have a checking account?

What expenses do you usually pay by check?

Cash? Credit card? Money order?

Many people prefer to use checks instead of cash or money orders. They use checks to pay their rent, take care of household bills, and make purchases at department stores. Checks have advantages. Checks are cheaper than money orders. When you make a purchase, you cancelled checks for free at the bank. Money is safer in the bank than at home. In most banks, your money is insured by the government up to \$100,000.

There are many kinds of checking accounts to choose from. Some are free but you have to keep a minimum balance in your account. Others require you to pay a service charge or to pay for each check that you write. Some accounts pay you interest if you have a checking account with them, such as an ATM (Automatic Teller Machine) card.

Some business, such as restaurants and gas stations, will accept credit cards, but they will not accept a check for payment. When you pay by check, you usually must show some form of identification with your signature or photo on it, such as a driver's license.

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

5.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

5.1.1 ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน

5.1.2 ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ หรือส่วนประกอบที่ต้องใช้

5.1.3 เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

5.2 ลักษณะของภาษา

5.2.1 เป็นประโยคคำสั่ง

5.2.2 ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ

5.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล

5.2.4 ใช้คำนามที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไป

ตัวอย่างเรื่อง วิธีการ

Thua Khiao Tom Nam TAN (Mungbeans in Syrup)

INGREDIENTS :

1 cup mungbeans

1 cup light brown sugar

5 cups water

Preparation :

1. Soak the mungbeans overnight or at least three hours, and then drain.
2. Boll the mungbeans in the 5 cups of water until tender and then add the sugar. When the Sugar has dissolved completely and the syrup has returned to a strong boil, remove from the heat.

(จากหนังสือ Reading for Meaning หน้า 13)

6. เล่าเรื่องบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจินตนาการ ส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

6.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

6.1.1 มีการนำเรื่องกล่าวความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวละคร สถานที่หรือ

เวลา

- 6.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
- 6.1.3 แสดงปมปัญหาของเรื่อง
- 6.1.4 แสดงการคลี่คลายของเรื่องหรือการแก้ปมปัญหา
- 6.1.6 อาจให้คติพจน์หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง
- 6.2 ลักษณะของภาษา
 - 6.2.1 เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้วใช้รูปประโยค Past Tense
 - 6.2.2 ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
 - 6.2.3 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ
 - 6.2.4 อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง
 - 6.2.5 ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล ความคล้ายตามและความขัดแย้ง ฯลฯ
 - 6.2.6 มีประโยคที่ยกคำพูดของตัวละครมากล่าวเป็น Direct Speech

ตัวอย่างเรื่องเล่าหรือบรรยายตามจินตนาการ

THE LION AND THE FOX

One day the lion, king of the jungle, told all the animals in the forest that he was sick and dying. He told them to come visit him to hear his last words. The goat, the sheep, and the cow went into the lion's cave to say good-bye to their king. The fox, who was very smart, just waited outside and watched.

None of the animals came out. Finally, after a long time, the lion got up and came out of his cave and saw the fox sitting there. The lion said to him, "Why don't you come visit me, my friend? You know that I am sick and dying."

The fox answered, "Pardon me, Your Majesty, but I did not wish to crowd you. I saw many animals go into your cave, but none of them have come out. Until some of them come out, I will stay outside in the fresh air."

(จากหนังสือ Reading for Meaning. หน้า 5)

7. อภิปราย (Discussion) เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผล และความจะเป็นชี้ให้เห็นข้อดี ข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

7.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

7.1.1 เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน

7.1.2 กล่าวถึงข้อขัดแย้งหรือสนับสนุน โดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล

7.1.3 ตอนท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดย
ย้ำหลักการ หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับในบทนำ

7.2 ลักษณะของภาษา

7.2.1 มีข้อความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น

7.2.2 ใช้ประโยคบอกเล่า

7.2.3 มีข้อความสนับสนุนหรืออ้างอิงให้เหตุผล

7.2.4 ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้งคล้ายตามหรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ตัวอย่างเรื่องการอภิปราย

Give up smoking!

You know Marlboro, Winston or Krongthip. They are the names of cigarettes. Cigarettes are from of habit-forming drug. Smoking isn't good for anyone. Although it is bad, people still smoke. It can destroy lungs if you smoke every day for a long time. Day after day you will have bad health too. The smoke can spread very far in the air and make air pollution. And cigarette ends make the floor dirty. But there are ways to quit smoking. The first is to decrease the amount you smoke in one day. The second is avoid smoking public such as hospitals and restaurants. But the most important is your mind. If you really want to give up, you can. Don't think about it in your spare time. Try to find something to do. If you want to live in this beautiful world for a long time, give up smoking today.

8. การสังเกต (Observation) เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

8.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

8.1.1 มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ที่มีลำดับของการบอกรายละเอียด

8.1.2 ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

8.2 ลักษณะของภาษา

8.2.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด

8.2.2 ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ

8.2.3 ใช้เป็นภาษากลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

8.2.4 ใช้รูปประโยค Present Simple, Present Perfect Tense และ Future Simple Tense

ตัวอย่างเรื่องการสังเกต

Juicy Fruit

An orange makes a good snack. The part that you eat is called the flesh. Each piece of the flesh is a segment. To get at the flesh, you must peel away the rind of skin. The outermost part of the rind is the zest. This is sometimes used in cooking to flavor other foods. What else is in an orange? The pips, or seeds, are the center.

(Reading : Mapping for Meaning. 1990 : 65)

การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบบูรณาการ

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบ

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและบอกรายละเอียดของเรื่อง พร้อมทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องตามลักษณะของอรรถลักษณะในเรื่องนั้น ๆ

บทบาทของผู้สอน

ผู้สอนควรใช้แผนภูมิเพื่อช่วยให้นักเรียนดึงใจความสำคัญของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุผลกัน เป็นปัญหา และการแก้ปัญหา การเปรียบเทียบความคล้ายคลึง และความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนี้ยังเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่านและสรุปความคิดด้วยตนเอง ควรใช้เวลาอภิปรายและสนทนาเรื่องในแต่ละหน้าอย่างละเอียด อย่าใจร้อน เพราะการฝึกอ่านโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปรายจะช่วยฝึกนักเรียนให้เคยชินกับการอ่าน โดยกระบวนการทางความคิดได้มาก และจะทำให้สามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ซึ่งเป็นขั้นตอนการอ่านขั้นสูงต่อไปในอนาคตได้

การอ่านออกเสียงไปเรื่อย ๆ จะไม่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนมากนัก และอาจทำให้เกิดการเบื่อหน่ายได้ ผู้สอนควรให้นักเรียนหยุดช่วงการอ่านเป็นตอน ๆ และอภิปรายร่วมกัน ควรเปิดโอกาสให้ซักถามเกี่ยวกับเรื่องภาพประกอบในบทเรียนด้วยการเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามจะช่วยบรรยากาศการเรียนมีชีวิตชีวาขึ้นได้

การทำแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรทำง่าย ๆ โดยใช้ปากกาสีเมจิกสรุปและโยงแผนภูมิให้เข้าใจง่าย ๆ เช่น จากคำถามของครู "มีตัวละครอะไรบ้างในเรื่องจำได้ไหม" หรือเรื่องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหาความไว

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็นความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวโยงกับชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อการนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

บทบาทของผู้สอน

ในขั้นนี้ครูควรตั้งการอภิปรายและการสนทนาจากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 เข้าสู่เรื่องที่นักเรียนจะพบในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง เพื่อให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น เช่น เรื่อง TV, is important to me. ครูก็จะตั้งเรื่องเข้าสู่ตัวนักเรียนโดยถามว่า นักเรียนคิดว่า TV (โทรทัศน์) มีความสำคัญกับนักเรียนอย่างไร มีผลดีผลเสียอย่างไร ช่วยอธิบาย

การสนทนา อภิปราย โดยตั้งเข้าสู่เรื่องของนักเรียน จะทำให้นักเรียนมีชีวิตชีวามากขึ้น นักเรียนจะมีโอกาสได้พูด ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ปัญหาการออกเสียง การใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่เด็กได้ด้วย โดยการย้ำความที่เด็กพูดโดยไม่ต้องบอกว่าผิดหรือถูก เด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้ได้จากที่ครูพูดอย่างถูกต้อง ในขั้นนี้ถ้าเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อนมากก็ควรใช้แผนภูมิเข้ามาช่วย

ขั้นที่ 3 การเขียนเรื่องอย่างอิสระในอรรถฐานเดิม

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้มากขึ้น โดยให้นักเรียนเขียนเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยใช้รูปแบบของอรรถฐานเดิม โดยเขียนเป็นกลุ่ม และสามารถนำเสนอผลงานได้ โดยการอ่านเพื่อให้นักเรียนรู้ความหมายยิ่งขึ้น ผู้สอนควรให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนกันแล้วนำเสนอหน้าชั้น

ในการเขียนโครงเรื่องนี้ให้ทำงานกลุ่มเพื่อเป็นการฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และเด็กจะได้มีโอกาสอภิปรายร่วมกัน เขียนเรื่องขึ้นมาใหม่ ก็เพื่อฝึกให้เกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์หลังจากนั้นก็นำเสนอโดยแลกเปลี่ยนผลงานกันระหว่างกลุ่ม แล้วครูและเพื่อน ๆ จะช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง และสุดท้ายให้นักเรียนนำโครงเรื่องของตนไปเขียนเรื่องราวที่สมบูรณ์อย่างอิสระ

การจัดชั้นเรียน

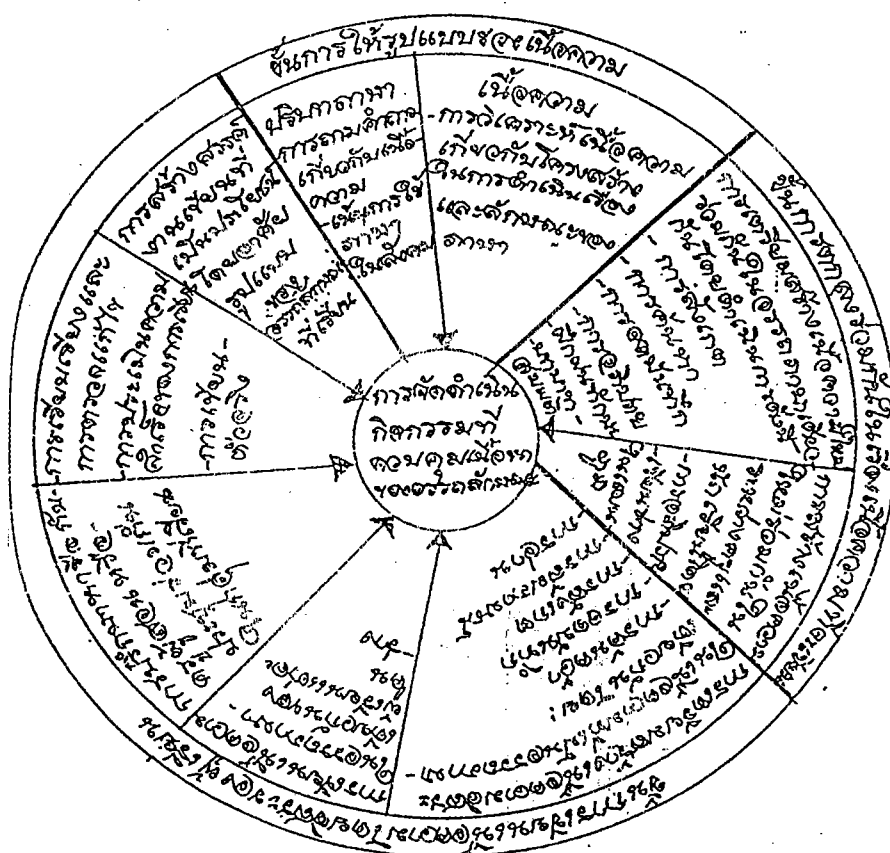
ควรมีการออกแบบการจัดชั้นเรียนเป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็กตามลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนต้องคอยควบคุมและช่วยเหลือผู้เรียนในขณะทำกิจกรรมเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนอ่อน การทำกิจกรรมเพื่อการซ่อมเสริมอาจจะกระทำได้พร้อม ๆ กัน โดยแยกกิจกรรมแก่นักเรียนที่เก่งและอ่อนให้ต่างกันตามความสามารถได้ นักเรียน

เก่งให้ทำกิจกรรมที่ยากขึ้น สำหรับนักเรียนอ่อนให้ทำกิจกรรมที่สามารถทำได้ง่ายเป็นขั้นตอน
เพิ่มความยากขึ้นทีละน้อย เป็นต้น ความเอาใจใส่ของครูสำหรับนักเรียนทุกๆ ระดับความ
สามารถ การให้แบบฝึกหัดหรือบททบทวนสำหรับนักเรียนที่อ่อน จะช่วยให้นักเรียนทุก ๆ ระดับ
พัฒนาการเรียนรู้ได้มาก แต่ต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ

เกมและแบบฝึกหัด

เกมและแบบฝึกหัดจะช่วยให้นักเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับคำ กลุ่มคำ และประโยค
สำนวนต่าง ๆ ที่เคยใช้ในหนังสือหรืองานที่นักเรียนเขียนขึ้นเอง หรือเป็นกลุ่ม จะทำให้นักเรียน
ได้ทบทวนการใช้ภาษาอ่านและเขียนได้เป็นอย่างดี

APPROXIMATION OF CONTROL OF GENRE

ภาพประกอบ 1 วงกลมแสดงรายละเอียดขั้นตอนของการควบคุมอรรถภาพในการสอนเขียน
ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Callaghan and Rothery. 1988 :39)

อรรถลักษณะ	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์	ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร → แล้วอย่างไรต่อไป → สรุปเป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้นกับใครที่ไหน อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก → อย่างไร (ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง)
2. เรื่องรายงาน	เรื่องที่เกี่ยวข้องกับอะไร → เป็นอย่างไร → มีลักษณะเฉพาะ → มี [ประโยชน์อะไรบ้าง → มีลักษณะอย่างไร [อย่างไร โดยทั่วไป [เป็นอย่างไร
3. เรื่องเล่าเชิงจินตนาการ	ใคร → ทำอะไร → ที่ไหน → เมื่อใด → อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้น
4. เรื่องแสดงความคิดเห็น	(ลำดับเรื่องก่อนหลัง) → ปัญหาคืออะไร → แก้ไขได้อย่างไร → สรุปแล้วเรื่องนี้มีคติสอนใจอย่างไรบ้าง เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร → เป็นความคิดเห็นของใคร → มีเหตุผลอย่างไร
5. เรื่องอภิปราย	(ลำดับเหตุผลและผล → จะสรุปการแสดงความคิดเห็น จากประเด็นที่ตั้งใจอย่างไร) เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร → มีความสำคัญ [อย่างไร → มีเหตุผลเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างไร จำเป็น [จำเป็น
6. เรื่องอธิบาย	เรื่องอะไรที่จะพูดถึง → สำคัญอย่างไร → [ทำได้อย่างไร → [ทำให้เป็นอย่างไรนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร [เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
7. เรื่องวิธีการ	เป็นวิธีการทำอะไร → มีอุปกรณ์อะไรบ้าง → ทำอย่างไร (ลำดับการกระทำทีละตอน)
8. เรื่องเกี่ยวกับการสังเกต	จะ [พูดเกี่ยวกับอะไร → ที่ไหน → มีลักษณะอย่างไร → ลำดับลักษณะของสิ่งนั้นทีละตอน [เขียน สรุปผู้สังเกตคิดว่าอย่างไร

แนวทางการประเมินผลวิธีสอนแบบอรรถฐาน

ครูผู้สอนสามารถประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนได้ ดังนี้

1. การตอบคำถามของเด็กนักเรียนในขณะที่ดูรูปภาพ
2. การที่นักเรียนร่วมกันเขียนแผนภูมิ โดยครูเป็นฝ่ายแนะนำโดยใช้คำถาม
3. การที่นักเรียนนำผลงานของเพื่อนมาเสนอหน้าชั้น
4. การสะกดคำและแต่งประโยคหลังจากเรียนด้วยวิธีการสอนแบบอรรถฐานไปแล้ว
5. การร่วมมือของเด็กนักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบ

ประชาธิปไตย

6. ความสนใจของนักเรียนในการอ่าน สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง

วิธีประเมิน ใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียน และทำงานกับเพื่อน ตรวจสอบงานกลุ่มของนักเรียน โดยอาศัยความคิดวิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนทั้งชั้น ส่วนผลงานเดี่ยวครั้งสุดท้ายนี้เป็นผลงานที่ครูผู้สอนต้องตรวจให้คะแนนเป็นรายบุคคล

ประโยชน์ของวิธีสอนแบบอรรถฐาน

1. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน เช่น การที่ได้ดูภาพแล้วช่วยกันทายเรื่องราวเกี่ยวกับภาพ
2. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเน้นความเข้าใจความหมายหรือความคิดรวบยอด ก่อนที่จะเข้าใจเสียงและสัญลักษณ์ในลักษณะของการบูรณาการ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 และ 2
3. ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ ในลักษณะบูรณาการตั้งแต่ในขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนสุดท้าย โดยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การซักถาม การโต้ตอบ และการเล่าเรื่อง
4. ผู้เรียนมีโอกาสร่วมทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกการทำงานแบบประชาธิปไตย การยอมรับฟังความคิดเห็นและการฝึกความรับผิดชอบต่อการทำงาน
5. ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้หลายแบบ เช่น การสร้างโครงเรื่องเอง การแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮีแลนด์ (Hyland. 1990) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลของการสอนคำอธิบายอรรถลักษณะที่มีต่อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง (Argumentative Essay) พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบภาษาของการเรียงความภาษาอังกฤษของการเขียนในการเรียงความลักษณะนี้ ซึ่งปรากฏว่ามีประโยชน์มากและส่งผลกระทบต่อคุณภาพของงานเขียนมากที่สุด

เลวิช (Lewis, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของความสนใจที่มีต่อความคล่องในการเขียน และคุณภาพของงานเขียน จากการที่ได้สัมภาษณ์และให้กรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนมัธยม ทั้งนักเรียนที่ใช้ภาษาคล่องและไม่คล่อง พบว่าเด็กหญิงมีความสนใจวรรณกรรมต่าง ๆ พอ ๆ กัน แต่สรุปว่าการที่เด็กชอบที่จะเรียนการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ หลายรูปแบบ หรือหลายวรรณกรรม ส่งผลทำให้เด็กชอบการมอบหมายงานเขียน และเขียนได้คล่องขึ้น

เชคเตอร์ และเชคเตอร์ (Shecter and Schecter, 1987 : 23-25) ได้ศึกษาความสามารถทางการอ่านและเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานของเด็กนักเรียนในเมือง ซึ่งต่างวัฒนธรรมในห้องเรียนเดียวกัน จำนวน 30 ระดับ 5 ใช้ การวิจัยแบบสังเกตพฤติกรรม (Ethnographic Observation) ใช้เวลา 1 ปี เนื้อหาที่ใช้ในการสอนคือ อรรถลักษณะ 2 ชนิด ได้แก่ เรื่องนวนิยายวิทยาศาสตร์ และเรื่องจินตนาการ (Science Fiction Versus Fantasy) จากนั้นผู้สอนและผู้วิจัยทำการประเมินผลการเรียนรู้ภาษา และความเข้าใจเรื่องราวจากการสัมภาษณ์และการเขียนเล่าเรื่อง ผลการวิจัยพบว่าบริบทที่นำมาใช้นั้นช่วยทำให้นักเรียนมีความเข้าใจภาษาและการใช้ภาษาได้อย่างดียิ่ง

งานวิจัยในประเทศ

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2543 : 134) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน กับวิธีการสอนตามคู่มือ ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน มีความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษานั้น นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของเจตคติ

เจตคติมาจากคำว่า Attitude รากศัพท์มาจากคำว่า Aptus หมายถึง ทำที่ความรู้สึก ความคิดเห็นที่แสดงออกมาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมาย ดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2526:146) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มของการตอบสนองต่อสิ่งนั้น และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรม หรือแนวโน้มของการตอบสนองต่อ

สิ่งนั้น ในทิศทางใดทางหนึ่ง อาจเป็นทางสนับสนุนหรือโต้แย้งคัดค้านก็ได้ เจตคติสามารถแยกออกดังนี้

1. เจตคติเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกทางด้านจิตใส่ในที่มีต่อสิ่งเร้าหนึ่งในทางสังคม

2. เจตคติเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้าหรือเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งหมายถึงว่าบุคคลใดจะมีเจตคติอย่างไรต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ได้

3. การแสดงออกของเจตคติหรือการตอบสนองสิ่งเร้าใดๆ จะเป็นไปในรูปของการสนับสนุนคล้อยตาม ซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางบวก (Positive) หรือในรูปการโต้แย้งคัดค้านซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางลบ (negative) หรืออาจรู้สึกเฉย ๆ (neutral) ต่อสิ่งเร้านั้น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 3) กล่าวว่าเจตคติเป็นความคิดเห็นซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

นิยม สารรัตน์ (2524 :10) กล่าวว่าเจตคติเป็นเรื่องราวของการเรียนรู้บุคคลรอบ ๆ ตัวจะมีอิทธิพลต่อเจตคติมาก การที่บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นจะต้องมีประสบการณ์โดยตรงหรือโดยอ้อมกับสิ่งนั้น โดยปกติบุคคลจะมีเจตคตินิยม (Positive Attitude) ต่อสิ่งที่เราพอใจ สิ่งที่เราชอบ และจะมีเจตคติไม่ชอบ (Negative Attitude) ต่อสิ่งที่เราไม่พอใจ ไม่ชอบ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นอาจพอสรุปได้ว่าเจตคติหมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้ารอบ ๆ ตัว ความรู้สึกหรือความคิดเห็นนี้เป็นผลมาจากการเรียนรู้ของบุคคลนั้น ซึ่งอาจแสดงออกมาในลักษณะพึงพอใจเฉย ๆ หรืออาจไม่พอใจก็ได้

องค์ประกอบของเจตคติ

ลัดดา กิติวิภาค (2523 : 238) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของเจตคติมีอยู่ 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านความคิด (Cognitive Component) หมายถึง การรับรู้ และวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับแสดงออกมาในแนวคิดที่ว่าอะไรถูก อะไรผิด

2. ด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่สอดคล้องกับความคิด เช่น ถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ไม่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย จึงแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกไม่ชอบหรือไม่พอใจ

3. ด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง ความพร้อมที่จะกระทำซึ่งเป็นผลมาจากความคิดและความรู้สึกและจะออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ

การเกิดเจตคติ

ลัดดา กิติวิภาค (2523 : 238-240) ได้ให้ความคิดว่าเจตคติไม่ใช่สิ่งที่มีมาแต่กำเนิด เจตคติของบุคคลเกิดขึ้นได้จากสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. จากการเรียนรู้เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เป็นเด็กและเนื่องมาจากการเอาอย่างบุคคลที่ตนชื่นชอบ
2. จากประสบการณ์ที่สะสมกันมาของบุคคล เช่น เด็กบางคนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อเพื่อนรุ่นเดียวกัน เพราะถูกเพื่อนรังแกบ่อย ๆ จึงหันไปเล่นกับคนที่มีอายุมากกว่า
3. จากประสบการณ์ที่เป็นผลทำให้เราจดจำไปนานเป็นประสบการณ์ที่อาจเกิดขึ้นทันทีทันใด หรือเกิดขึ้นอย่างแทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้
4. จากบุคลิกภาพที่อยู่รอบตัว เช่น อาจจะชอบคนที่มีบุคลิกภาพขรึม เป็นต้น
5. จากสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ฯลฯ
6. จากความต้องการที่จะสมปรารถนาในสิ่งนั้น บุคคลจะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นหรือบุคคลนั้นที่ทำให้ความต้องการของเขาสมปรารถนา

การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

เจตคติของบุคคลเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากอิทธิพลสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้แก่ การได้รับรู้ข้อมูลใหม่ๆ จากบุคคลอื่นหรือโดยผ่านจากสื่อมวลชนหรือโดยการได้รับจากประสบการณ์โดยตรง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ระกอบด้านความเข้าใจซึ่งมีผลทำให้องค์ประกอบด้านความรู้สึกและพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปด้วย เกี่ยวกับการเปลี่ยนเจตคตินี้ ลัตตา กิติวิภาค (2523 : 243-244) ได้กล่าวสรุปถึงการเปลี่ยนแปลงไว้ดังนี้

1. ความสอดคล้องกันระหว่างความคิดความเข้าใจและความรู้สึกนั้นคือ เมื่อบุคคลมีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดบุคคลจะมีความคิดความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ ในลักษณะดังกล่าวด้วย
2. สอดคล้องกันระหว่างความรู้สึก ความคิดความเข้าใจและพฤติกรรมเมื่อไรก็ตามที่บุคคลต้องการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยที่การกระทำนั้นเขาไม่เชื่อถือ เขาจะยึดอัดใจเนื่องจากการกระทำนั้นไม่สอดคล้องกับความเชื่อของเขา ทำให้เกิดความขัดแย้ง บุคคลจึงพยายามทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อขจัดความขัดแย้ง
3. การถูกบังคับให้ยินยอมมีผลทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อขจัดความขัดแย้ง
4. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและอิทธิพลของกลุ่มที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก บุคคลอาจเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าได้รับการลงโทษบุคคลก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
5. การเสริมแรงและการลงโทษมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติถ้าได้รับการเสริมแรง บุคคลก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าได้รับการลงโทษบุคคลก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
6. การสื่อสารมวลชนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคลซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแหล่งข้อมูล การนำเสนอข้อมูล ลักษณะของข้อมูล และคุณสมบัติของผู้รับข้อมูล

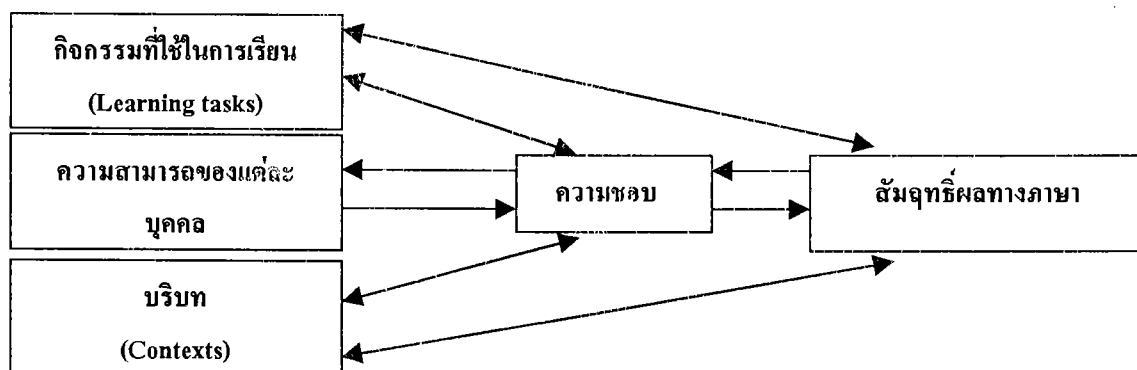
ประโยชน์ของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526:3-4) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเจตคติไว้ดังนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจในสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยการจัดรูปแบบหรือจัดระบบสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเขา
2. ช่วยให้มีความเห็นคุณค่าแห่งตน โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือการปกปิดความจริงบางอย่างซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวเขา
3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิกิริยาตอบโต้หรือการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปนั้นส่วนมากจะทำในสิ่งที่นำความพอใจมาให้หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม
4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าเจตคตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น

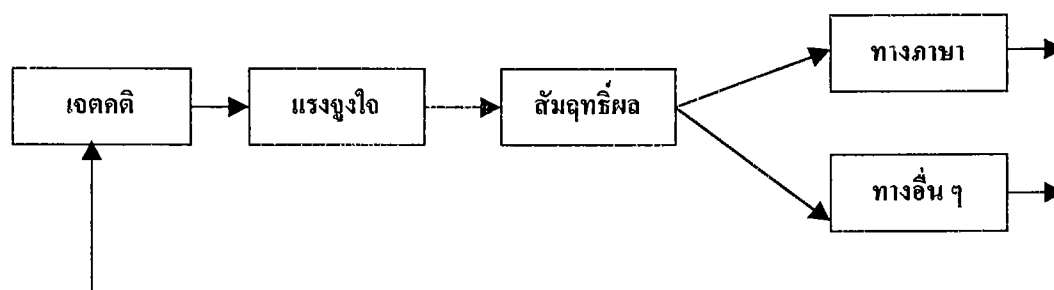
เจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศ

ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น อาจเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะสองทิศทาง และอาจเป็นความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ ไม่คงที่แน่นอน จะขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนและได้เสนอรูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21; อ้างอิงจาก Oller and others. n.d.) ดังแสดงในภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 รูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาของออลเลอร์ และคนอื่นๆ

ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของการ์ดเนอร์ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21; อ้างอิงจาก Gardner. 1981 : 25) เขาได้เสนอว่าอาจมีความสัมพันธ์กันทางอ้อมระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาดังกล่าว คือ เจตคติที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนนี้จะช่วยส่งผลย้อนกลับไปสู่เจตคติของผู้เรียนด้วย เขาได้เสนอรูปแบบเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังแสดงในภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 รูปแบบเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาของการ์ดเนอร์

เมื่อเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กันดังกล่าวไว้ข้างต้นแล้ว สำหรับงานวิจัยจึงน่าสนใจอย่างยิ่งที่จะศึกษาเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังจากทดลอง ซึ่งหากเจตคติเปลี่ยนแปลงไปหลังการทดลองก็น่าจะเป็นวิธีสอนที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดผลประโยชน์ต่อการเรียนการสอนได้

หลักการวัดเจตคติ

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 147-148) ได้เสนอหลักการวัดเจตคตินี้ว่าเป็นสิ่งที่มีความยุ่งยากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคลเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก หรือเป็นลักษณะทางจิตใจคุณลักษณะดังกล่าวมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย แต่อย่างไรก็ตามเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็ยังสามารถวัดได้ซึ่งต้องอาศัยหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับเจตคติ คือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้น จะคงอยู่ช่วงหนึ่งนั่นคือความรู้สำนึกคิดคนเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกของคนเรานั้นมีความคงที่สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรงเป็นการวัดแบบทางอ้อม

1.3 เจตคตินอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณความคิด ความรู้สึกนั้นอีกด้วย ดังนั้น ในการวัดเจตคตินอกจาก

จะทำให้ทราบลักษณะหรือทิศทางแล้วยังสามารถบอกระดับความมากน้อยความเข้มข้นของเจตคติได้ด้วย

2. การวัดเจตคติด้วยวิธีใดก็ตาม จะต้องมียี่สิบสองประการ 2 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะถูกวัดมีสิ่งเร้า เช่น การกระทำเรื่องราวที่มีสิ่งเร้า เช่น การกระทำเรื่องราวที่บุคคลแสดงเจตคติตอบสนอง และสุดท้ายต้องมีการตอบสนองซึ่งจะออกมาในระดับ สูง ต่ำ มาก น้อย

3. สิ่งเร้าที่นิยมนำไปใช้คือ ค่าความคิดเจตคติ ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้นเพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรงของการวัดเป็นพิเศษ ต้องพยายามให้ผลของการวัดที่ได้ตรงกับความเป็นจริงของบุคคลทั้งในแง่ทิศทางและระดับ

มาตราวัดเจตคติ

มาตราวัดเจตคติที่นิยมใช้ในการวิจัยอยู่หลายชนิด ที่นิยมใช้จะมี 3 ชนิด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 106-108) ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สตัน
2. วิธีของลิเคิร์ต
3. วิธีใช้ความหมายทางภาษา

สำหรับมาตราวัดเจตคติที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นมาตราวัดเจตคติตามวิธีการของลิเคิร์ต ผู้คือคือ Rennis Likert

การวัดเจตคติโดยวิธีลิเคิร์ตที่มีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์ว่าต้องการศึกษาเจตคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของเจตคติที่จะศึกษานั้นให้เด่นชัด เพื่อให้ทราบว่าสิ่งนั้นเป็นข้อความทางเจตคติที่ต้องการวัดคืออะไร ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง เช่น จะวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก็ต้องวิเคราะห์ให้ทราบว่าควรถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใดบ้าง

3. ทำการสร้างข้อความเจตคติให้ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ที่วิเคราะห์ได้จำนวนข้อความที่สร้างความมีประมาณ 20-30 ข้อความ และให้มีจำนวนข้อความที่กล่าวถึงที่ต้องการในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) จำนวนมากต่อการที่เมื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพแล้วเหลือตามที่ต้องการ

4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งอาจทำได้โดยสร้างข้อความเอง หรือนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่อง ๆ นั้น ตรวจสอบ

5. ทำการทดลองขั้นตอนก่อนที่ไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนจะบรรจุในมาตราวัดเจตคติ

มาตราวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ท กำหนดช่วงความรู้สึกเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยเฉย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความที่บรรจุลงในมาตราวัดประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งในทางที่ดีและไม่ดี โดยมีจำนวนข้อพอ ๆ กัน ข้อความอาจมีประมาณ 18-20 ข้อความ กำหนดตามวิธี Arbitrary Weighting Method ซึ่งเป็นที่นิยมใช้มากที่สุด กำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 (หรือ 4 3 2 1 0) สำหรับข้อความทางบวก 1 2 3 4 5 (หรือ 0 1 2 3 4) สำหรับข้อความทางลบ

วิธีวัดเจตคติของผู้เรียนจากข้อเสนอแนะจากนักวิจัยหลายท่านดังกล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าทุกวิธีล้วนแต่ให้ความเชื่อถือได้ทั้งสิ้น และได้มีนักวิจัยหลายท่านที่ได้ทดลองนำไปใช้แล้ว ได้ผลเป็นอานิสงส์ในการนำเอาวิธีวัดเจตคติแบบใดไปใช้จึงจะได้ผลดีที่สุดย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจว่าจะนำไปใช้กับใคร ในสถานการณ์ใด ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน อย่างไรก็ตามการวัดเจตคติแบบลิเคิร์ท (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 183-186; พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 103-106) นับว่าเป็นวิธีหนึ่งที่ได้ผล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในต่างประเทศ

แคทสตรา ทอลเลฟสัน และกิลเบิร์ต (Katstra, Tollefson and Gilbert.1987) ได้ทำการวิจัยร่วมกันเรื่องผลของการประเมินผลในกลุ่มเพื่อนที่มีเจตคติต่อการเขียนและความคล่องในการเขียนของนักเรียนเกรด 9 ซึ่งกลุ่มผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่า การให้เพื่อประเมินผลงานของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นจะส่งผลให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษและความคล่องในภาษาอังกฤษสูงขึ้น ผลปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มที่ให้เพื่อนประเมินผลงานนั้น มีเจตคติทางบวกต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความคล่องในการเขียนนั้นประเมิน โดยการนับจำนวนคำที่นักเรียนเขียนปรากฏว่าหลักการทดลองนักเรียนกลุ่มที่ให้เพื่อนประเมินผลมีจำนวนคำในการเขียนลดลง

งานวิจัยในประเทศ

สุเบตา ปาทาน (2529) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้ทำการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และแบบฝึกหัดทำแบบทเรียน โดยให้ทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าการสอนการเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทำแบบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคทำให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทำแบบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคมีผล

สัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบท

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนแนววรรณฐาน กับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนได้รับการสอนแบบวรรณฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีเจตคติต่อการเขียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ นักเรียนทั้งสองกลุ่มเลือกเรียนวิชาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ (อ 061) ด้วยความสมัครใจ และเมื่อทำการวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองก็ได้เจตคติที่ค่อนข้างสูงอยู่แล้วเมื่อทดลองครั้งหลังจึงไม่แตกต่างกัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์

ความหมายของความคิดสร้างสรรค์

Anderson and others (1979 : 90) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งแสดงความคิดเห็นใหม่ ๆ อันเป็นสิ่งที่บุคคลเลือกจากประสบการณ์ที่ผ่านมา เพื่อสร้างรูปแบบใหม่ ความคิดใหม่หรือผลิตผลงานใหม่ ความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ ถ้าจัดสภาพให้เหมาะสม

Torance (1964 : 16) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการของความรู้สึกต่อปัญหา หรือสิ่งใดที่ยังไม่สมบูรณ์ แล้วรวบรวมความคิดหรือตั้งเป็นสมมติฐาน แล้วแสดงผลที่ได้จากสมมติฐานนั้น

Wescott and Smith (1967 : 2) ได้กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ก็เป็นกระบวนการทางสมองที่นำประสบการณ์เดิมของตนออกมาแล้วนำประสบการณ์นั้นมาจัดให้อยู่ในรูปแบบการจัดรูปใหม่จะเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลซึ่งได้มาจากความคิด

จากที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถด้านหนึ่งที่น่าสนใจ 3 ลักษณะ คือ ลักษณะแรก ความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะของกระบวนการหมายถึงมีความรู้สึกไวต่อปัญหา สามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีขั้นตอน และเป็นระบบโดยการค้นหาปัญหา ตั้งสมมติฐาน รวบรวมข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐานจนถึงขั้นได้คำตอบพิสูจน์แล้ว ซึ่งสามารถนำผลที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในสังคมใหม่ต่อไป ลักษณะที่สองคือ บุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ จะเป็นผู้ที่มีความรู้สึกไวต่อปัญหา มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความอิสระ มีอารมณ์ขัน และคิดได้ในปริมาณมาก ๆ โดยคุณภาพของผลงานที่เกิดขึ้น มีตั้งแต่ขั้นต่ำที่แสดงผลที่เกิดจากความพอใจของตน จนถึงขั้นของการฝึกทักษะ ระดับคิดค้น ทฤษฎี หลักการ และการประดิษฐ์คิดค้นต่าง ๆ

กระบวนการความคิดสร้างสรรค์

ฮัทชินสัน (Hutchinson. 1949 : 42-44) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ก็คือกระบวนการเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่เดิมเข้าด้วยกัน ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ปัญหาใหม่ ที่พอจะใช้เวลาคิดอันรวดเร็วหรือยาวนาน หรือความคิดสร้างสรรค์ก็คือ การหยั่งรู้ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการคิดดังนี้

1. ขั้นเตรียม เป็นการรวบรวมประสบการณ์เดิม โดยการลองผิดลองถูก และตั้งสมมติฐานเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ
2. ขั้นครุ่นคิด เป็นระยะที่อารมณ์ต่าง ๆ เช่น กระวนกระวาย รู้สึกตึงเครียด เนื่องจากครุ่นคิดที่จะแก้ปัญหา แต่ยังคิดไม่ออก
3. ขั้นเกิดความคิด เป็นระยะการเกิดความคิดฉับพลันขึ้นมาในสมองทันที มองเห็นวิธีแก้ปัญหานั้น ๆ
4. ขั้นพิสูจน์ เป็นระยะตรวจสอบประเมินผล โดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อพิจารณาคำตอบว่าเป็นจริงหรือไม่

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1957) กล่าวว่า ความแตกต่างของบุคคลอยู่ที่ประสบการณ์และความคิดสร้างสรรค์ แบ่งกระบวนการออกเป็น 6 ขั้นตอน

1. มีความสนใจ และรู้ถึงความต้องการของจิตใจและสมอง
2. รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์และสิ่งที่น่าสนใจ
3. ไตร่ตรองถึงการวางแผน โครงสร้างและรูปแบบของงาน
4. จากผลข้อ 1-3 ทำให้เกิดจินตนาการ
5. สร้างจินตนาการออกมาเป็นความจริง และแสดงผลให้เห็นชัดเจน
6. รวบรวมความคิดและแสดงออกมาในรูปของผลงาน

กิลฟอร์ด (Guilford.1959:389) ได้ศึกษาพบว่าความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถในการทำงานของสมอง เป็นความคิดหลายทิศทาง เรียกว่าความคิดแบบอเนกนัย (Divergent Thinking) ความสามารถที่ประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 4 ประการ คือ

1. ความคล่องในการคิด (Fluency) หมายถึง ความสามารถของสมองในการคิดตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว แคล่วคล่อง และมีการตอบสนองเป็นจำนวนมาก
2. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) หมายถึง ความสามารถของสมองในการคิดอย่างกว้างขวาง
3. ความคิดริเริ่ม (Originality) หมายถึง ความสามารถทางสมองของมนุษย์ในการคิดสิ่งแปลกใหม่ และเป็นการตอบสนองที่ไม่ซ้ำกับคนอื่น
4. ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) หมายถึง ความสามารถในการคิด และทำงานด้วยความละเอียดถี่ถ้วน

บุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์

ฮิลการ์ด และแอลคินสัน (Hilgard and Alkinson. 1983 : 374-375) ได้กล่าวว่า ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นผู้มีความคิดที่อิสระไม่ชอบตามอย่างใคร ชอบคิดชอบทำในสิ่งซับซ้อน หรือแปลกใหม่ และมีอารมณ์ขัน

กิลฟอร์ด (Guilford. 1957) กล่าวว่า ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ จะต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนและอุทิศตนเพื่องาน และไม่มีความคิดที่ติดอยู่กับที่ มักจะมีความคิดแปลก ๆ ใหม่ ๆ ไม่ติดกับความคิดเก่า ๆ

ครอปเลย์ (Cropley. 1970) กล่าวว่า พฤติกรรมของคนที่มีความคิดสร้างสรรค์จะมีลักษณะต่าง ๆ อยู่ 4 ประการ คือ

1. เป็นบุคคลที่มีประสบการณ์มาก
2. เป็นบุคคลที่กล้าเสี่ยง
3. มีความรักที่จะก้าวไปข้างหน้า
4. สามารถเปลี่ยนแปลงความคิดได้อย่างรวดเร็วในระดับสูง

วิจิตร วรุตบางกูร (2520 : 4) ได้กล่าวถึงบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. เป็นคนอยากรู้อย่างเห็น
2. เป็นคนที่ไม่ชอบทำตามคนอื่น
3. เป็นนักสู้ไม่ยอมล้มเลิกอะไรง่าย ๆ
4. มีลักษณะเป็นผู้นำ
5. ชอบประสบการณ์ใหม่ ๆ
6. มีความคิดอิสระ ยืดหยุ่นอยู่เสมอ
7. มีความซับซ้อนในการรับรู้
8. ไม่ค่อยเคร่งเครียดต่อระเบียบแบบแผน
9. ชอบทำงานเพื่อความสุข และความพอใจของตนเอง
10. คำถามที่ถามอยู่เสมอคือ สิ่งนี้คืออะไร และมันจะเปลี่ยนเป็นอะไรได้บ้าง
11. สามารถคิดแก้ปัญหายาก ๆ ได้
12. มีใจจดจ่อ และผูกพันกับงาน และอดทนต่ออุปสรรค
13. มีจินตนาการกว้างไกล
14. ขี้เล่น มีอารมณ์ขัน
15. นับถือตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง
16. ยอมรับและสนใจในสิ่งแปลกใหม่
17. ไม่ยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกินไป

อารี รังสินันท์ (2532 : 16) ได้สรุปถึงลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังต่อไปนี้ คือ

1. พลิกแพลงแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปด้วยดี
2. ไม่ชอบทำตามอย่างใครอย่างไม่มีเหตุผล
3. รักงาน และอดทนต่อการทำงาน
4. ไม่ยอมแพ้ล้มเลิกอะไรง่าย ๆ เป็นนักสู้
5. มีจินตนาการ ความคิดสูง
6. มีลักษณะความเป็นผู้นำ
7. ชี้เล่น รื่นเริง
8. ชอบประสบการณ์ใหม่ ๆ
9. นับถือตนเอง และเชื่อมั่นในตนเองสูง
10. มีความคิดอิสระ และยืดหยุ่น
11. ยอมรับและสนใจในสิ่งแปลก ๆ
12. มีความซับซ้อนในการรับรู้
13. กล้าหาญ สู้ความจริง
14. ไม่เคร่งครัดกับระเบียบแบบแผน
15. ไม่ยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ชอบทำงานตามความสุขและความพอใจ
16. มีอารมณ์ขัน

ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

ร็อบเจอร์ (Roger, 1959 : 293) ได้กล่าวถึงสถานการณ์ที่จะทำให้ความคิดสร้างสรรค์ไว้

2 ประการ คือ

1. ความรู้สึกปลอดภัยทางจิต ซึ่งจะสร้างได้ด้วยกระบวนการสัมพันธ์ 3 อย่าง คือ
 - 1.1 ยอมรับในคุณค่าของแต่ละบุคคลอย่างไม่มีเงื่อนไข ครู พ่อแม่ หรือบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กต้องรับความสามารถของเด็ก ซึ่งจะ使他เกิดความรู้สึกปลอดภัย และทำให้เขามีความรู้สึกว่าเขาจะเป็นอะไรก็ได้ตามความต้องการ โดยไม่ต้องเสแสร้ง ทำให้เขาเป็นคนที่ไม่เสแสร้ง กล้าแสดงความสำเร็จของสิ่งใหม่ ๆ โดยไม่มีใครกระตุ้น นั่นคือเขากำลังมุ่งไปสู่ความคิดสร้างสรรค์
 - 1.2 สร้างบรรยากาศที่ไม่ต้องการมีการวัดผลประเมินจากภายนอก วิธีจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ เพราะเมื่อไม่มีการวัดผลเด็กจะรู้สึกเป็นอิสระ สามารถที่จะเปิดใจกว้างขวางสำหรับความสามารถของตนเอง สนใจตนเองทั้งสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ ยอมรับในธรรมชาติของวัตถุ และปฏิกิริยาตอบสนองของตนที่มีต่อวัตถุนั้น เด็กจะเริ่มรู้จักประเมินผลด้วยตนเอง ซึ่งนั่นก็หมายถึงว่า เด็กกำลังก้าวสู่การมีความคิดสร้างสรรค์
 - 1.3 ความเข้าใจ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการสร้างความรู้สึกปลอดภัย ถ้าบอกใครสักคนว่าเรายอมรับเขา แต่เราไม่รู้อะไรในตัวเขาเลยนั้นแสดงให้เห็นว่าเป็นการยอมรับอย่างตื้น ๆ

และคนคนนั้นก็ตระหนักดีว่าการยอมรับของเราต้องเปลี่ยนไปเมื่อเรารู้สึกอะไรเกี่ยวกับเขา แต่ ถ้าเราเข้าใจเขา เห็นใจเขา และเข้าใจความรู้สึกส่วนตัวของเขาเข้าไปสู่ความรู้สึกส่วนตัวของเขา และมองมันอย่างที่เขา มอง และยังคงยอมรับเขาอยู่ จะทำให้เขามีความรู้สึกปลอดภัย บรรยากาศอย่างนี้จะทำให้เขายอมรับตัวเขาเองจริง ๆ และการแสดงออกต่าง ๆ ของเขา รวมทั้ง การสร้างสรรค์สิ่งแปลก ๆ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับโลกของเขาด้วย

2. ความเป็นอิสระทางจิต หมายถึงการยอมรับในความคิด ทำให้เขามีความคิดเป็น อิสระภาพ เป็นการส่งเสริมความเปิดเผย และการแสดงออกและวิธีการรับรู้ในการสร้างสิ่งกับ และความหมายในตนเองซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์

ทาดีน่า (Tadena. 1969 : 58) ได้กล่าวถึงการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ว่า

1. ให้โอกาสเด็กแสดงความคิดอิสระ และความคิดสร้างสรรค์ออกมาโดยที่ผู้ใหญ่แสดง ความกระตือรือร้นและเห็นคุณค่าในสิ่งที่เด็กคิดหรือทำ
2. กระตุ้นจินตนาการของเด็ก โดยจัดหาให้เด็กมีประสบการณ์ในการเล่นเกมต่าง ๆ ส่งเสริมให้เด็กคิดในสิ่งที่แปลกใหม่ คิดด้วยความละเอียด หลายทิศ หลายทางและคิดให้ได้ใน ปริมาณที่มาก พร้อมทั้งให้เด็กลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง
3. ให้ความสนใจคำถาม และวิธีแก้ปัญหาของเด็ก และตอบคำถามของเด็กด้วยท่าทีที่ น่าสนใจ
4. ช่วยเหลือเมื่อเด็กไม่สามารถทำในสิ่งนั้น ๆ ได้ และให้คำแนะนำ เมื่องานนั้นยาก เกินไป
5. เปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ
6. ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการให้เด็กได้มีโอกาสทำการทดลอง สำรวจ และค้นคว้า ท่องเที่ยวและติดต่อผู้อื่น เพราะการมีประสบการณ์หลากหลายและกว้างขวางจะช่วยพัฒนา ความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก

ทอเรนซ์ (Torrance. 1964 : 56) ได้อธิบายความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. ยอมรับและเอาใจใส่คำถามแปลก ๆ ของเด็ก ไม่ควรเน้นเกี่ยวกับการที่เด็กเจอ ปัญหาหรือวิธีการแก้ปัญหาว่าถูกหรือผิด แต่ต้องช่วยกระตุ้นให้เด็กได้วิเคราะห์และค้นหาเพื่อ พิสูจน์การเดานั้น โดยใช้พื้นฐานจากการสังเกตและประสบการณ์ของเด็กเอง
2. แสดงให้เด็กเห็นว่าความคิดนั้นมีค่าซึ่งจะทำให้เด็กเกิดกำลังใจที่จะคิดหรือทำต่อไป
3. ให้โอกาสเด็กได้เรียนรู้โดยไม่เน้นเรื่องการแข่งขันผล

อาร์ รังสินันท์ (2527 : 93) กล่าวถึงครูในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ว่าครูต้องเน้น ความสำคัญของการจัดกิจกรรมที่ยั่วยุ และกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และตลอดจน บรรยากาศที่ส่งเสริมให้คนกล้าคิด กล้าแสดงออก ครูเป็นบุคคลหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความคิด สร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพ

วิจิตร วรตบางกูร (2520 : 4-5) กล่าวว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์มีดังนี้

1. ความรู้ของแต่ละคน ยิ่งรู้มากเห็นมาก จะมีความรู้พื้นฐานมากเป็นกำไร สำหรับการแก้ปัญหาและหาทางออกได้ อย่างน้อยต้องรู้ว่า ปัญหาของเขาคืออะไร และในอดีตเคยแก้ปัญหาที่กันอย่างไรร

2. จินตนาการ อย่างน้อยต้องคิดว่าจะมีทางอื่นหรือวิธีอื่นที่จะแก้ปัญหาได้หรือไม่ ถ้ามีมีอะไรบ้าง

3. การคิดวิเคราะห์ ต้องมีการใช้วิจารณ์ญาณวิเคราะห์ได้ว่า วิธีแก้ปัญหาอื่นใดสามารถนำไปปฏิบัติได้ และเป็นประโยชน์ที่สุด

4. สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อความคิดสร้างสรรค์ มีการระดมพลังสมองระดมความคิด รักใคร่กันถึงซึ่งกันและกัน ไม่วิพากษ์วิจารณ์กันหาว่าร้าย ทำให้เสียกำลังใจ

ลักษณะของครูที่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์มีดังนี้ (ประทีป ศิริบริงกษ. 2530 : 39; อ้างอิงจาก กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ. 2521 : 52-53)

1. มีความตระหนักอยู่เสมอว่า ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียน และเกิดขึ้นได้เสมอทุกโอกาส

2. ยอมรับฟังความคิดเห็นแปลก ๆ ใหม่ ๆ และที่แตกต่างจากคนอื่น จะต้องไม่ตำหนิหรือกล่าวหาว่า เด็กคิดนอกกลุ่มนอกทาง

3. รู้คุณค่าของตัวเอง จะต้องไม่เป็นคนเห็นแก่ตน ไม่ถือตัวพร้อมทั้งมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนอื่นอยู่เสมอ

4. รู้จักเสียสละ เป็นอิสระภาพในการทำงานเพื่อสังคม

5. มีความกระปรี้กระเปร่า กระฉับกระเฉง มีความคล่องแคล่วว่องไวในการทำงาน

6. มีการปรับปรุงตัวเองอยู่ในด้านการสอน การสมาคมกับผู้อื่นพร้อมทั้งมีความสนใจเหตุการณ์ของตัวเอง

7. มีความอดทน อดกลั้น ไม่ท้อแท้ เมื่อประสบปัญหาที่ยุ่งยากและสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้สำเร็จ

8. มีอิสระในการสร้างบรรยากาศที่อำนวยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้ทุกโอกาส

9. มีทัศนคติทางบวกแก่ตนเอง โดยแสวงหาและเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่อยู่เสมอ และพยายามคิดหาประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ

10. คำนึงถึงปัญหาที่จะต้องมาพร้อมทั้งรวบรวมปัญหาที่เกิดขึ้นมาสร้างประโยชน์ให้เด็กรู้จักคิดในด้านสร้างสรรค์

ทฤษฎีโครงสร้างทางเชาว์ปัญญาของกิลฟอร์ด

กิลฟอร์ด (เพียร์ ทักชิน. 2523 : 9-14; อ้างอิงจาก Guilford. 1973) ได้เสนอโครงสร้างของเชาว์ปัญญา โดยอภิปรายความสามารถของสมองไว้ 3 มิติ ดังนี้

มิติที่ 1 (Operation) หมายถึง กระบวนการปฏิบัติงานหรือวิธีการคิดของสมอง แบ่งเป็น 5 แบบ

1. รู้จักและเข้าใจ (Cognition) กระบวนการทางสมองแบบนี้ ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่พบเห็น เช่น เมื่อเห็นของเล่นที่มีรูปร่างกลม ๆ ทำด้วยยางผิวเรียบ ก็บอกได้ว่าลูกบอล

2. การจำ (Memory) เป็นความสามารถของบุคคลที่จะเก็บสะสมรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่รู้จักไว้ได้ และสามารถระลึกออกมาในรูปเดิมได้ตามต้องการ เช่น การกำหนดหมายเลขประจำตัว นาย ก. เป็น 56791 แล้วให้นาย ก. จำไว้ เมื่อถามนาย ก. ถึงหมายเลขประจำตัวนั้น นาย ก. ก็สามารถตอบได้อย่างถูกต้อง

3. การคิดแบบอบเนกนัย (Divergent Thinking) หมายถึง ความสามารถทางสมองของบุคคลที่สามารถให้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ โดยไม่จำกัดจำนวนตามสิ่งที่เร้าที่กำหนดให้ เช่น ให้บอกคำที่มีพยัญชนะต้น ก. มาให้มากที่สุด ก็บอกได้ว่า กิน การ การ์นด์ ก่อน แก่ กับ

4. การคิดแบบเอกนัย (Convergent Thinking) หมายถึงความสามารถทางสมองของบุคคลที่สามารถสรุปความดีและถูกต้องที่สุดจากข้อมูลที่กำหนดให้

5. การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง ความสามารถทางสมองของบุคคลที่สามารถหาเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลจากข้อมูลที่กำหนดให้ และสรุปได้ว่าข้อมูลใดสอดคล้องกับเกณฑ์นั้น เช่น บอกได้ว่า อักษรชุด ก ก ก ข ข ก ก กับ ค ค ค ง ก ง ง หรือไม่ ก็ตอบว่าไม่เหมือนกัน

มิติที่ 2 (Content) หมายถึง เนื้อหาหรือสิ่งเร้าที่นำมาเป็นสื่อในการคิด แบ่งออกเป็น 4 แบบ

1. ภาพ (Figural) หมายถึง ข้อมูลที่เป็นรูปธรรม สามารถที่จะรับรู้ และระลึกออกมาได้ เช่น ภาพ ขนาดต่าง ๆ ฯลฯ

2. สัญลักษณ์ (Symbolic) ข้อมูลที่อยู่ในรูปเครื่องหมายต่าง ๆ เช่น ตัวเลข ตัวอักษร ตัวโน้ต ดนตรี ฯลฯ

3. ภาษา (Semantic) หมายถึง ข้อมูลที่อยู่ในรูปของถ้อยคำ ที่มีความหมายต่าง ๆ กัน พฤติกรรม (Behavioral) หมายถึง ข้อมูลที่อยู่ในรูปกริยา อาการของมนุษย์

มิติที่ 3 (Products) หมายถึง ผลของการคิด แบ่งออกเป็น 6 แบบ คือ

1. หน่วย (Units) หมายถึง สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีคุณสมบัติเฉพาะของตน และแตกต่างไปจากสิ่งอื่น ๆ เช่น นก ม้า ช้าง เป็นต้น

2. กลุ่ม (Classes) หมายถึง กลุ่มของสิ่งของที่มีคุณลักษณะร่วมกัน เช่น จำพวกของมีคม จำพวกผลไม้

3. ความสัมพันธ์ (Relations) หมายถึง ผลของการเชื่อมโยงความคิด ตั้งแต่ 2 พวกเข้าด้วยกัน โดยอาศัยลักษณะบางอย่างเป็นเกณฑ์ ความสัมพันธ์นี้อาจจะอยู่ในรูปของหน่วยกับ

หน่วย กลุ่มกับกลุ่ม หรือระบบกับระบบ ก็ได้ เช่น พระกับวัด คนกับบ้าน นกกับรัง เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่มีชีวิตกับที่อยู่อาศัย

4. ระบบ (Systems) หมายถึง การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของผลการศึกษาหลาย ๆ คู่ เข้าด้วยกันอย่างมีระเบียบแบบแผนอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น 1 3 5 7 9 เป็นระบบเลขคี่

5. การแปลงรูป (Transformation) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงการให้คำนิยามใหม่ การตีความ การขยายความ การเปลี่ยนแปลงข้อมูลเสียใหม่ ให้รูปร่างต่างไปจากเดิม เช่น กลม เป็น แบน เป็นต้น

6. การประยุกต์ (Implication) หมายถึง การคิดที่มีผลสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาได้หรือปฏิบัติได้

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิโครงสร้างทางสติปัญญาของกิลฟอร์ด (เพียร์วีย์ ทักซิณ. 2523 : 12)

สิ่งเร้า 4 ประการของกิลฟอร์ดที่กระตุ้นทำให้ความรู้สึกนึกคิด เกิดความคิดสร้างสรรค์อย่างรวดเร็ว และกว้างขวาง มีดังนี้

1. รูปภาพ (Figural)
2. สัญลักษณ์ (Symbolic)

3. ภาษา (Semantic)

4. พฤติกรรม (Behavioral)

ตัวอย่างการมองภาพเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ให้เด็กดูรูปภาพแล้วให้บอกถึงลักษณะของรูปภาพนั้นว่าเป็นอะไรได้บ้าง เด็กก็จะมองเห็นภาพตามจินตนาการและประสบการณ์เดิมของตน เช่น ตัวอย่างภาพ สามารถจะมองเห็นเป็นเก้าอี้ก็ได้ ภาพหมวกก็ได้ และในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้รูปภาพเป็นตัวกระตุ้นเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาโดยใช้ถ้อยคำ

แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

อนัสตาซี (Anastasy. 1968: 375-376) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังนี้คือ

1. ผลของการคิดแบบอเนกนัยทางภาษาในรูปของหน่วย (DMU) แบบทดสอบให้เขียนสิ่งของซึ่งอยู่ในลักษณะของหมู่ พวกเดียวกัน เช่น ของเหลวที่เป็นเชื้อเพลิง ได้แก่ น้ำมัน แก๊สโซลีน แอลกอฮอล์ ...

2. ผลของการคิดแบบอเนกนัยทางภาษาในรูปของความคล่องตัวในการใช้คำใช้แบบทดสอบที่ให้เขียนคำตามที่กำหนดให้ เช่น อ อร่อย อาหาร อารมณ์ อากาศ ...

3. ผลของการคิดแบบอเนกนัยทางภาษาในรูปของความสัมพันธ์ (DMR) ใช้เขียนคำต่าง ๆ ที่มีความคล้ายคลึงกัน หรืออยู่ในลักษณะตรงกันข้าม เช่น หนัก แข็ง ยาก เหี่ยว ...

4. ผลของการคิดแบบอเนกนัยทางภาษาในรูปของหน่วย (DMC) ให้ทำแบบสอบ ซึ่งบอกถึงประโยชน์ของสิ่งที่กำหนดให้ เช่น ให้บอกประโยชน์ของหนังสือพิมพ์ ใช้ประโยชน์อย่างอื่น อะไรบ้าง ตอบว่า ใช้ทำเชื้อเพลิง ใช้ห่อสิ่งของกันไม่ให้แตก

5. ผลของการคิดแบบอเนกนัยทางภาษาในรูปของเหตุผล (DMT) ใช้แบบทดสอบบอกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่กำหนดให้ เช่น ถ้าคนไม่จำเป็นต้องพักผ่อนจะเกิดผลอะไรบ้าง : ทำงานได้มากขึ้น, ไม่จำเป็นต้องใช้นาฬิกาปลุก ... ในแบบทดสอบนี้จะมีคะแนนอยู่ 2 ประเภท คือ ความคล่องในการคิด และความคิดริเริ่ม

6. ผลการคิดแบบอเนกนัยทางภาษาในรูปของความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (PSS) แบบทดสอบจะให้เขียนประโยคที่ประกอบด้วยคำสี่คำ และแต่ละคำต้องขึ้นต้นด้วยตัวอักษรที่กำหนดให้เช่น น ห น ก ช นก หา น้ำ กิน, น้อง เห็น นก แก้ว ...

7. ผลการคิดอเนกนัยทางภาษาในรูปของการประยุกต์ (DMT) ใช้แบบทดสอบที่ให้บอกรายชื่อของงานอาชีพต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ที่กำหนดให้ เช่น วิศวกรไฟฟ้า เจ้าของโรงเรียน ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้า นักเรียนที่เรียนเก่ง ...

ทอเรนซ์ (Torrance. 1962 : 75-86) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์โดยอาศัยรูปภาพหรือ Thinking Creatively with Picture มี 2 แบบ คือ แบบ ก และ แบบ ข แบบทดสอบแบบ ก ประกอบด้วยแบบสอบย่อย 3 ชุด

ชุดที่ 1 การวาดภาพ (Picture Construction) โดยให้เด็กต่อเติมภาพจากสิ่งเร้าที่กำหนดเป็นกระดาษสติ๊กเกอร์ สีเขียว รูปไข่ ให้เด็กต่อเติมภาพให้แปลกใหม่ น่าตื่นเต้น และน่าสนใจ แล้วให้ตั้งชื่อภาพที่วาดแล้วนั้นให้แปลกที่สุด

ชุดที่ 2 การต่อเติมภาพให้สมบูรณ์ (Picture Completion) โดยให้เด็กต่อเติมภาพที่กำหนดให้สมบูรณ์ โดยต่อเติมจากสิ่งเร้าที่กำหนดให้เป็นรูปเส้นในลักษณะต่าง ๆ มีจำนวน 10 ภาพ เป็นการต่อเติมภาพให้แปลกน่าสนใจ และน่าตื่นเต้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แล้วตั้งชื่อภาพที่ต่อเติมแล้วให้แปลกและน่าสนใจด้วย

ชุดที่ 3 การใช้เส้นคู่ขนาน (Pararell Line) โดยให้เด็กต่อเติมภาพจากเส้นคู่ขนานจำนวน 30 คู่ เน้นการประกอบภาพโดยใช้เส้นคู่ขนานเป็นส่วนสำคัญของภาพแล้วต่อเติมภาพให้แปลก แตกต่างไม่ซ้ำกัน แล้วตั้งชื่อภาพที่ต่อเติมแล้วนั้น

แบบทดสอบทั้ง 3 ชุด เน้นการวาดภาพให้แปลก น่าตื่นเต้น น่าสนใจ และวาดภาพจากความคิดของเด็กเอง หรือแสดงเอกลักษณ์ของภาพ กิจกรรมทั้ง 3 ชุด ใช้เวลาทำสอบชุดละ 10 นาที เมื่อหมดกิจกรรมหนึ่งก็เริ่มทำกิจกรรมชุดถัดไปทันที กิจกรรมทั้ง 3 ชุดจึงใช้เวลา 30 นาที

แบบทดสอบแบบ ข. มีลักษณะเป็นคู่ขนานกับแบบ ก. ต่างกันเฉพาะสิ่งเร้าที่กำหนด กล่าวคือ ในกิจกรรมชุดที่ 1 เป็นการวาดภาพ โดยให้เด็กต่อเติมมาจากกระดาษสติ๊กเกอร์สีส้ม เป็นรูปคล้ายไส้กรอก กิจกรรมชุดที่ 2 การวาดภาพให้สมบูรณ์ โดยให้เด็กต่อเติมจากเส้นลักษณะต่าง ๆ ซึ่งต่างจากแบบ ก. และกิจกรรมชุดที่ 3 การใช้วงกลม (Circles) โดยให้เด็กต่อเติมภาพจากสิ่งเร้าเป็นวงกลมขนาดเดียวกัน จำนวน 30 วงกลม

การทดสอบ ผู้ทำการทดสอบควรสร้างความคุ้นเคยเป็นกันเองกับเด็ก ไม่ให้เด็กเกิดความหวาดกลัว ตื่นเต้น และคำนึงถึงคะแนนได้ ตก การใช้คำพูดกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้เด็กเป็นสิ่งจำเป็นในการทำแบบทดสอบในทำนองที่ว่า “ในวนนี้ครูมีเกมสนุก ๆ มาให้นักเรียนเล่น โดยจะให้นักเรียนวาดภาพตามที่นักเรียนคิดว่าแปลกใหม่ที่สุด ซึ่งไม่เคยมีใครวาดมาก่อน พยายามวาดภาพให้ต่างจากคนอื่น ๆ และขอให้นักเรียนจงสนุกสนานกับการวาดภาพวันนี้

กล่าวโดยสรุป คำชี้แจงในแบบทดสอบเน้นถึงความสนุกสนาน มุ่งขจัดความกลัว และพยายามให้เด็กเกิดความสะดวกสบาย และกระตุ้นให้เกิดความอบอุ่นทางจิตใจ แบบทดสอบนี้ใช้เป็นแบบกลุ่มหรือรายบุคคลก็ได้

อารี รังสินันท์ (2527:178-179) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วของ กิลฟอร์ด และคริสเสน ว่า ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 4 ชุด 11 ฉบับ แบบทดสอบนี้เหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยม และผู้ใหญ่ ตัวอย่างของแบบทดสอบมีดังต่อไปนี้

1. ความคล่องในการใช้คำ (Word Fluence.DSU) ใช้เขียนคำประกอบด้วยตัวอักษรที่กำหนดให้ เช่น ป பட บัด ปาด เป็นต้น
2. ความคล่องแคล่วทางความคิด (Ideational Fluency, DMU) ให้เขียนชื่อสิ่งของที่อยู่ในพวกหรือประเภทเดียวกัน เช่น ของเหลวที่เป็นเชื้อเพลิง ได้แก่ น้ำมันก๊าด แก๊สโซลีน และแอลกอฮอล์ เป็นต้น
3. ความคล่องแคล่วเชื่อมโยง (Associational Fluency, DMR) ให้เขียนคำง่าย ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกับคำที่กำหนดให้ เช่น หนัก แฉก ยาก เป็นต้น
4. ความคล่องแคล่วในการแสดงออก (Expressional Fluency, PSS) ให้เขียนประโยคประกอบไปด้วย 4 คำ ในแต่ละคำเริ่มต้นด้วยตัวอักษรที่กำหนดให้ เช่น K-U-Y-I : keep up your interest, kill useless yellow insects)
5. การใช้ประโยคอย่างอื่น (Alternate Uses, DMC) ให้ออกประโยคอื่นอย่างอื่นสิ่งเฉพาะที่กำหนดให้ มิใช่เป็นประโยคโดยทั่วไป เช่น หนังสือพิมพ์ใช้ทำประโยชน์อื่นอย่างไรได้บ้าง
6. การสรุปผล (Consequence, DMU,DMC) ให้ออกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นผลที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากเหตุการณ์สมมติฐานที่กำหนดให้ เช่น ถ้าคนไม่จำเป็นต้องนอนพักจะเกิดอะไรบ้าง คนทำงานไรมากขึ้น, ไม่จำเป็นต้องใช้นาฬิกาปลุก
7. ประเภทของงานอาชีพ (Possible Jobs, DMI) ให้ออกชื่อของงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำที่กำหนดให้ หลอดไฟฟ้า-วิศวกรไฟฟ้า เจ้าของโรงงานทำหลอดไฟฟ้า และอื่น ๆ เป็นต้น
8. การวาดรูป (Making Object, DFS) ให้วาดรูปสิ่งของเฉพาะเซตของรูปที่กำหนดให้ เช่น รูปวงกลม รูปสามเหลี่ยม เป็นต้น ในการวาดรูปสิ่งของรูปหนึ่ง อาจใช้รูปที่กำหนดให้ซ้ำกันได้เปลี่ยนแปลงขนาดได้ แต่ต้องไม่เติมรูปหรือภาพอื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีก
9. การสเก็ตช์รูป (Sketces, DFU) ให้ต่อเติมให้เป็นรูป จากภาพร่างที่กำหนดให้ เช่น วงกลม สามเหลี่ยม และต่อเติมภาพให้สมบูรณ์ และแตกต่างกันให้มากที่สุด
10. แก้ปัญหา (Match Problem, DFT) จากโจทย์ที่กำหนดให้ เช่น ปัญหาไม้ขีดไฟ ให้เอาต้นไม้ขีดไฟออกจำนวนหนึ่ง โดยให้ต้นไม้ขีดที่เหลือประกอบกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสหรือสามเหลี่ยมที่มีจำนวนรูปที่ต้องการ
11. การตกแต่ง (Decorations, DEI) ให้ตกแต่งรูปวาดเกี่ยวกับสิ่งของทั่วไป ที่ร่างเอาไว้แล้วด้วยแบบที่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

งานวิจัยในต่างประเทศ

ดอลกิน (Dolgin. 1987 : 3-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับพัฒนาการด้านสติปัญญา ซึ่งทำการศึกษากับนักเรียนระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัย

อิลลินอยส์ ผลการศึกษาพบว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีส่วนสัมพันธ์กับสติปัญญา เพราะผู้เขียนจะต้องเป็นผู้มีความคิดวิเคราะห์มีความสามารถในการอ่าน และการเขียนเป็น อย่างดี และยังพบว่าการที่นักเรียนจะสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดีนั้น ขึ้นอยู่กับวิธีสอนของ ครูอีกด้วย

แบร์รี (Barry. 1974 : 7577-A) ศึกษาเกี่ยวกับความก้าวหน้าทางด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนจากครูที่มีใจกว้างกับครูที่ยึดความคิดของตนเอง โดยกระทำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งของรัฐแคลิฟอร์เนีย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครู 20 คน นักเรียน 240 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนจากครู ที่ใจกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน จะมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนจากครูที่ยึดความคิดเห็นของตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนมาก

ออสติน (Austin. 1984 : 771-A) ได้ศึกษาจากนักศึกษาปีที่ 1 ระดับวิทยาลัยโดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 25 คน โดยให้กลุ่มทดลองนั้นให้มีการอ่านอย่าง วิเคราะห์ และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการอ่านอย่างวิเคราะห์จากการทดลอง ปรากฏว่ากลุ่มทดลอง มีผลทางด้าน การเขียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 โดยพิจารณา วัดผลจากก่อนสอนและหลังสอน ส่วนทางด้านกลุ่มควบคุมนั้น มีผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัย สำคัญทางสถิตินั้นสรุปได้ว่า การอ่านอย่างวิเคราะห์ และศิลปะการเขียน มีผลต่อการเขียนเชิง สร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยในประเทศ

สมภาพ สิริวรรณ (2526 : 66) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยวิธีการกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับ การสอนปกติ ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มที่นักเรียนสังคมศึกษาโดยวิธีการกระบวนการกลุ่ม สัมพันธ์มีคะแนนความคิดสร้างสรรค์สูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีสอน

เพียว ทักซิณ (2533 : 209) โดยศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนได้อย่างอิสระกับ ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่องผลการทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้แบบฝึกการเขียนได้อย่างอิสระ มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ใช้แบบฝึกการเขียนโดยที่

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความในการอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับ การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบูรณาการ กับวิธีการสอนตามคู่มือ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่าง จากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนความคิดสร้างสรรค์ทาง ภาษานั้น นักเรียนสองกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาด้านความคล่องในความคิด และด้านความยืดหยุ่นของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎี การสอนแบบอรรถฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลงานวิจัยดังกล่าวทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การที่จะสอนภาษาให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์นั้น ถ้าจะให้ได้ผล ครูต้องให้อิสระกับนักเรียนทางด้านความคิด และจินตนาการของนักเรียน แล้วให้นักเรียนเขียนออกมาอย่างอิสระ ทั้งนี้ครูต้องคอยควบคุมเสริมต่อความคิดโดยแนะนำให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง กระตุ้น ยั่วยุ ให้นักเรียนกล้าแสดงออกและยอมรับความคิดเห็นแก่นักเรียน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
2. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
3. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
6. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
7. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
8. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
9. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาครั้งนี้มีผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ถ.ประมวญ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาที่ 2545 ที่เรียนภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) จำนวน 7 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนในแต่ละห้องความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อน รวมจำนวนทั้งสิ้น 400 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ถ.ประมวญ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษาที่ 2545 ที่เรียนภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับสลากจากห้องเรียนกลุ่มประชากร 2 ห้องเรียน ห้องละ 55 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือที่ใช้ในการประกอบการสอน 2 แบบ คือ

1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยให้การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน จำนวน 5 แผน

1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยให้การสอนเขียนตามการสอนแบบเดิม ของหน่วยศึกษานิเทศ จำนวน 5 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบความสามารถทางการเขียนชนิดอัตนัยเขียนเรียงความจากภาพ

2.2 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

2.3 แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน โดยดัดแปลงเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความของ Tom Kubiszyh and Gary Borich (Educational Testing and Measurement. 1966)

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนธรรมชาติที่ใช้สอนกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ขอบข่าย เนื้อหา วิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบบเรียน คู่มือครู และสื่อการสอน เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาของบทเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2. ศึกษารายละเอียดและเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนในวิชา ภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) โดยคัดเลือกมาสอนจำนวน 5 เรื่อง ซึ่งพิจารณาจากสื่อต่าง ๆ และสิ่งพิมพ์ที่นักเรียนสามารถพบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic materials) ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในด้าน คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่อยู่ในระดับเดียวกันแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติให้ใช้ในโรงเรียน รวมทั้งมีความเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

3. ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิย สุวรรณกิติ (2522 : 157-172) หนังสือการสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม จากหนังสือ การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรมของ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 14-17) และ พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของเทพิน นิละภมร (2527 : 44-83)

4. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอน ภาษาแบบธรรมชาติจากหนังสือ ดังต่อไปนี้

- Teaching Factual Writing (A Genre-Based Approach ของ Michael Callaghan และ John Rothery (1988)

- Factual Writing : Exploring and Challenging Social Reality ของ J.R. Martin.1989

- Genre in Writing ของ Christie, Frances (1989)

รวมทั้งศึกษาจากเอกสารงานวิจัยและจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาและสร้างแผนการสอน

5. สร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบ ธรรมชาติ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการสอน 5 แผน ใช้เวลาในการทำการสอนแผนละ 4 คาบ ใน 1 สัปดาห์ คาบละ 50 นาที ใช้เวลารวม 20 คาบ เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นอรรถลักษณะประเภท เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) และประเภทรายงาน (Report) ลักษณะของแผนการสอน เขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติมีดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบของเนื้อความ แบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์และแบบรายงาน

1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบท)

1.1.1 ครูบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้

1.1.2 ให้นักเรียนรู้จักอรรถลักษณะแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์ โดยครูและนักเรียนร่วมกันอ่านเรื่องที่จัดไว้แล้ว และครูถามคำถามที่เป็นรายละเอียด ต่อจากนั้นครูแนะนำเกี่ยวกับรูปแบบภาษา ลักษณะการใช้ภาษาความสำคัญ และประโยชน์ที่ได้รับจากรูปแบบอรรถลักษณะแบบเรื่องเล่าจากประสบการณ์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

1.1.3 ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีอรรถลักษณะเช่นเดียวกับที่สอน เช่น ให้นักเรียนไปค้นหาว่าในห้องสมุดหรือครูเตรียมมาให้ให้นักเรียนค้นหา

1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง คือลักษณะการเขียนของเรื่องจะเป็นการวิเคราะห์เนื้อความร่วมกัน (จากข้อ 1.1) ระหว่างครูและนักเรียนว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง เช่น เรื่องเกี่ยวกับเรื่องเล่าจากประสบการณ์ จะประกอบด้วยเนื้อความมีลำดับเหตุการณ์ต่อเนื่อง มีบทสรุปตอนท้าย

1.3 วิเคราะห์ลักษณะของภาษา คือ ภาษาที่ใช้แต่ละอรรถลักษณะ เช่น เรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น จะมีประโยคสนับสนุนหรือขยายความในแต่ละความคิด ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 3 ในการกล่าวถึง คำแสดง เจตคติหรือความรู้สึกนึกคิด ใช้รูปประโยค Present simple tense ใช้คำเชื่อมที่แสดงเหตุผลในการแสดงความคิดเห็น ขั้นตอนนี้ฝึกโดยการทำแบบฝึกหัดแบบ โคลซ (Cloze) ร่วมกันในแผนภูมิ (Chart)

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ (Joint Negotiation of Text)

2.1 เตรียมที่จะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันจากอรรถลักษณะเดิม

2.1.1 การสังเกต (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถลักษณะในข้อ 1.1 เพื่อความแม่นยำในการใช้อรรถภาษา)

2.1.2 การค้นหา (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ที่มีเนื้อความของอรรถภาษาเดิม)

2.1.3 การจดบันทึก (หลังจากได้หลักการตลอดจนแนวคิดแล้วก็ให้นักเรียนจดบันทึกลงไป)

2.1.4 การอภิปราย (แบ่งกลุ่มเพื่อให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะเขียน)

2.2 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันระหว่างนักเรียนและครูในอรรถลักษณะของภาษาเดียวกัน โดยครูถามให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย และเขียนร่าง (Draft) ลงในแผนภูมิร่วมกัน

ขั้นที่ 3 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันในกลุ่ม (Joint Construction of Text)

3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือในกลุ่มเกี่ยวกับการเขียน โดยมีครูเป็นฝ่ายแนะนำช่วยเหลือ

3.2 ให้นักเรียนเขียนร่างของเรื่องใหม่ลงในแผนภูมิของแต่ละกลุ่ม

3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้นและอภิปรายร่วมกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

3.4 การใช้ธรรมชาติลักษณะอย่างสร้างสรรค์ (นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จากร่างของแต่ละกลุ่ม) หลังจากที่เด็กมีความพร้อม มีความเข้าใจดีแล้ว ก็ให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนจริง โดยร่วมกันเขียนโครงเรื่องอย่างกว้าง ๆ ก่อน โดยการทำงานกลุ่ม มีครูคอยแนะนำเป็นผู้ช่วยแล้วให้กลุ่มนำผลงานของตนมาเสนอหน้าชั้น ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง ต่อจากนั้นให้แต่ละคนนำเรื่องของกลุ่มของตนไปเขียนให้สมบูรณ์

3.5 ผู้ประเมินพัฒนาการเขียนธรรมชาติลักษณะของนักเรียน โดยพิจารณาจากผลงานสมบูรณ์แล้ว และครูแสดงผลงานของนักเรียน เช่น ติดผลงานบนป้ายประกาศเก็บเข้าแฟ้มสะสมงาน เป็นต้น

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแผนการสอนการสอนทั้ง 5 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบแผนเพื่อพิจารณาในเรื่องความถูกต้องของเนื้อหาและความสอดคล้องของจุดประสงค์เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอน

2. นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนหลังจากทราบข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะนำไปทดลองสอนจริง

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุมโดยการใช้การสอนเขียนตามการสอนแบบเดิม

ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการสอนวิธีการจัดกิจกรรมและลำดับขั้นตอนการสอนโดยศึกษาแผนการสอนตัวอย่างจากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษรายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) ของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539 และสร้างแผนการสอนจำนวน 5 แผน เพื่อใช้เสนอกกลุ่มควบคุมโดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกับที่ใช้ในแผนการสอนของกลุ่มทดลองซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้รูปภาพการสร้างสถานการณ์การใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ และสื่ออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนว่านักเรียนจะได้รับอะไรบ้างในการเรียนและควรมีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมในการเขียนอย่างไรหลังจากเรียนแต่ละคาบแล้ว

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิม

ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน โดยการใช้คำถามหรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์และสถานการณ์เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในด้านคำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูสอนคำศัพท์สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ โดยการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ และการสร้างสถานการณ์โดยการอธิบายซักถามและให้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

ครูบอกแนวให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรมเช่น การตั้งคำถามเป็นการนำทางให้ผู้เรียนเกิดแนวคิด

ขั้นที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

นักเรียนเขียนเรื่องโดยทำความเข้าใจเรื่องคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วโดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ ข้างต้นมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

ขั้นที่ 7 แจกผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียนแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับให้คำชมเชยและแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในการใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 8 ประเมินผล

ครูประเมินผลโดยดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนความรู้

เป็นการสรุปย้ำทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา เพื่อให้ นักเรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น อาจทำได้โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือทำการทดสอบหลังการเรียน

ขั้นที่ 10 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

ครูกำหนดหัวข้อกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่เขียนแล้วให้นักเรียนเลือกหัวข้อไปเขียนเป็นการบ้านส่งครู เมื่อครูตรวจแก้ไขแล้วนักเรียนนำไปปรับปรุงเพื่อให้ได้งานที่ดีที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบเรียงความ

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบมีดังนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เนื้อหาขอบข่ายคำศัพท์ สำนวน การใช้ภาษา จากหลักสูตรตำราเรียน คู่มือครูและหารูปภาพที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับอรรถลักษณะทางภาษาในแผนการสอน 5 แผน

2. ศึกษาเอกสารงานวิจัยและปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้เกี่ยวกับการสร้างข้อทดสอบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

3. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเป็นเรียงความจากรูปภาพที่กำหนดให้จำนวน 1 ฉบับ เพื่อวัดความสามารถในการเขียนเนื้อหาอรรถลักษณะทางภาษา ประเภทความคิดเห็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และแบบรายงาน (Report Genre) นำมาใช้ทดสอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดสอบ (Pretest) และหลังการทดสอบ (Posttest) การทดลองในการสอบแต่ละครั้งให้นักเรียนเขียนเรียงความตามคำสั่งใช้เวลาเขียนประมาณ 90 นาที จำนวน 60-80 คำ

วิธีการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาและความเหมาะสม

2. นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจและเสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

3. นำแบบทดสอบที่แก้ไขถูกต้องแล้วไปใช้ทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 20 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแล้วนำเรียงความของนักเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยผู้ตรวจ 3 คน ใช้การตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนของเสาวลักษณ์ รัตน์วิรัช (1987:54-55)

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจคะแนน	คะแนน
1. การลำดับความ (Writing Organization, well-planned writing)	5
2. ความคิด : ใจความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษาไวยากรณ์และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar And Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing : The reader can Understand The Overall Writing)	5

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ 20 คะแนน มีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

1. การลำดับความ 5 คะแนน
 - 1.1 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง 5 คะแนน
 - 1.2 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก 4 คะแนน
 - 1.3 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันบ้าง 3 คะแนน
 - 1.4 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันน้อย 2 คะแนน
 - 1.5 ลำดับเนื้อเรื่องเกือบจะไม่สอดคล้องกัน 1 คะแนน
 - 1.6 ลำดับเนื้อเรื่องสับสนจับใจความไม่ได้ 0 คะแนน
2. ความคิด : ในความชัดเจนและสื่อความหมาย 5 คะแนน
 - 2.1 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายตลอดเรื่อง 5 คะแนน
 - 2.2 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายเป็นส่วนมาก 4 คะแนน
 - 2.3 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน 3 คะแนน
 - 2.4 มีแนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน 2 คะแนน
 - 2.5 มีแนวความคิดไม่สื่อความหมาย 1 คะแนน
 - 2.6 ไม่มีแนวความคิดและไม่สื่อความหมาย 0 คะแนน
3. การใช้ภาษาในการเขียนการสะกดคำ 5 คะแนน
 - 3.1 สื่อความหมายชัดเจนสะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ 5 คะแนน
 - 3.2 สื่อความหมายชัดเจนสะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ 4 คะแนน
 - 3.3 สื่อความหมายชัดเจนสะกดคำผิดไม่เกิน 7 คำ 3 คะแนน
 - 3.4 สื่อความหมายชัดเจนสะกดคำผิดไม่เกิน 8 คำ 2 คะแนน
 - 3.5 สื่อความหมายชัดเจนสะกดคำผิดไม่เกิน 10 คำ 1 คะแนน
 - 3.6 สื่อความหมายชัดเจนสะกดคำผิดเกิน 10 คำ 0 คะแนน

4. ความสมบูรณ์จากการเขียนบรรยายภาพ 5 คะแนน

4.1 เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ	
โดยสื่อความหมายชัดเจนครบถ้วน	5 คะแนน
4.2 เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ	
โดยสื่อความหมายชัดเจนมาก	4 คะแนน
4.3 เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ	
โดยสื่อความหมายชัดเจนพอใช้	3 คะแนน
4.4 เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ	
โดยสื่อความหมายยังไม่ค่อยชัดเจน	2 คะแนน
4.5 เขียนเรื่องไม่ตรงประเด็นแต่มีบางส่วนสอดคล้องกับภาพ	
และสื่อความหมายไม่ชัดเจน	1 คะแนน
4.6 เขียนเรื่องไม่ตรงประเด็นและไม่สอดคล้องกับภาพ	
ไม่สามารถสื่อความหมายได้	0 คะแนน

5. นำแบบทดสอบที่ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54-55) แล้วนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่าความยาก โดยใช้เทคนิค 25% โดยใช้สูตร Index of Difficulty โดยได้ค่าดัชนีความยากเท่ากับ .66 (โกวิท ประวาลพุกษ์ และ สมศักดิ์ สินธุระเวชชัย. 2535 : 199) ค่าอำนาจจำแนก โดยคำนวณจากสูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย 2523:199) โดยได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .82 และนำไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร α -coefficient ของครอนบัค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 171) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ มีดังนี้

1. ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติจากหนังสือหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของวิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 97-100) หนังสือเจตคติ แนวคิดวิธีการวัดและมาตราวัดของ ดร.วรรณดี แสงประทีปทอง (2544) และศึกษาการสร้างแบบสอบถามโดยการใช้มาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคอร์ต (Likert)
2. สร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษตามวิธีของลิเคอร์ต (Likert) โดยเขียนข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

ตัวอย่างข้อความที่เขียนในแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียน

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือของนักเรียนที่ตรงกับความรู้สึก หรือ การปฏิบัติของนักเรียนในเรื่องนั้น ๆ

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้					
2. การเรียนการเขียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่น					
3. ข้าพเจ้าชอบเขียนภาษาอังกฤษในเวลาว่าง					
4. ข้าพเจ้าต้องการเขียนภาษาอังกฤษในช่วงเวลาว่าง					

3. นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นจำนวน 40 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ได้แก่ อาจารย์กรรณิการ์ เจนพึงพอ อาจารย์พวงจันทร์ ศรีระกิจ อาจารย์อุดมพร พัสสถาน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาคุณภาพ โดยทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนน

5. นำผลการตรวจให้คะแนนมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด จากนั้นนำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ใช้เทคนิค 25% แล้วใช้สูตร t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185) แล้วคัดเลือกไว้ 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก t ระหว่าง 2.76-9.65

6. นำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ ไปทดสอบซ้ำกับนักเรียนกลุ่มเดิม จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 170) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบมีดังนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (ย 013) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เนื้อหาขอบข่ายคำศัพท์ สำนวน การใช้ภาษา จากหลักสูตรตำราเรียน คู่มือครูและหารูปภาพที่สอดคล้องกับเนื้อหาและหลักสูตรเพื่อนำมาสร้างแผนการสอน 5 แผน
2. ศึกษาเอกสารงานวิจัยและปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้เกี่ยวกับการสร้างข้อทดสอบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ
3. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา โดยใช้แบบทดสอบเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเนื้อหาหรือลักษณะทางภาษาประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และแบบรายงาน (Report Genre) นำมาใช้ทดสอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดสอบ (Pretest) และหลังการทดสอบ (Post test)

วิธีหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

มีขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาและความเหมาะสม
2. นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจและเสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น
3. นำแบบทดสอบที่แก้ไขถูกต้องแล้วไปใช้ทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำเรียงความของนักเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยผู้ตรวจ 3 คน ใช้การตรวจให้คะแนนโดยดัดแปลงเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความของ Tom Kubiszyn and Gary Borich (Educational Testing and Measurement, 1996) โดยเกณฑ์การให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา 20 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

Score	Level (20)	Criteria – Comments
Organization - introduction - body - conclusion	(10) 5-10	Very good to Excellent
Process 1. Solution - Accurate - Internally Consistent - Originality, Creativity 2. Argument - Accurate - Internally Consistent - Original, Creative	(10) 1-5	Very good to Excellent Poor to Fair

4. นำแบบทดสอบที่ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา แล้วนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่าความยาก โดยใช้เทคนิค 25% โดยใช้สูตร Index of Difficulty (โกวิท ประมวลพฤกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์.2535 : 199) โดยได้ค่าความยากที่ .64 ค่าอำนาจจำแนกโดยคำนวณจากสูตร Index of Discrimination (โกวิท ประมวลพฤกษ์ และ สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์.2523: 199) โดยได้ค่าอำนาจจำแนกที่ .89 และนำไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร α -Coefficient ของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2540 : 171) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95

การดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้การทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 216) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังแสดงในตาราง

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	-	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

T ₁	แทน การสอบก่อนที่จะจัดทำทำการทดลอง
T ₂	แทน การสอบหลังจากที่จะจัดทำทำการทดลอง
R	แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
C	แทน กลุ่มควบคุม
E	แทน กลุ่มทดลอง
X	แทน การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน

2. วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

2.1 การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนกลุ่มละ 5 แผนสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที รวมจำนวน 20 คาบ โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทั้ง 2 กลุ่ม

2.2 จัดปฐมนิเทศน์เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงจุดประสงค์ในการเรียนกิจกรรมการเรียนการสอน และวิธีการประเมินผลการเรียน

2.3 ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษและแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

2.4 ดำเนินการทดลองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาที่เท่ากันกลุ่มทดลองใช้แผนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานและกลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนตามคู่มือครูผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม

2.5 ทำการทดสอบหลังการทดสอบทันที (Posttest) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษและแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ฉบับเดียวกับที่ทำทำการทดสอบก่อนการเรียน

2.6 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรม SPSS/PC+

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ของแต่ละกลุ่ม

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test for Independent Samples

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for Dependent Samples

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2540 : 63) ดังนี้

$$S^2 = \frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวน

$\sum f$ แทน ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

X แทน คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง

N-1 แทน จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of freedom)

2. สถิติในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับเนื้อหาและข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนท์พวงษ์. 2526 : 88-91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

- เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบ
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ / ระหว่างจุดประสงค์
การเรียนรู้กับเนื้อหา
ΣR แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดอัตนัย
โดยใช้สูตร Index of Difficulty (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. 2523 :
199)

$$\text{Index of Difficulty} = \frac{S_H + S_L - (n_T)(X_{\min})}{n_T(X_{\max} - X_{\min})}$$

- เมื่อ S_H แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
 S_L แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ
 $X_{\max}$ แทน คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
 $X_{\min}$ แทน จำนวนต่ำสุดที่เป็นไปได้
 n_T แทน จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

2.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดอัตนัย
โดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. 2523 :
199)

$$\text{Index of Discrimination} = \frac{S_H - S_L}{n_H(X_{\max} - X_{\min})}$$

- เมื่อ S_H แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
 S_L แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ
 $X_{\max}$ แทน คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
 $X_{\min}$ แทน จำนวนต่ำสุดที่เป็นไปได้
 n_H แทน จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร Alpha-Coefficient (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
 n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม
 $\sum S_i^2$ แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
 s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการเขียนเรียงความของผู้ตรวจ 3 คน โดยใช้สูตร สหสัมพันธ์ ของเคนดัล (Kendall) (Coefficient of Concordance = w)

$$W = \frac{12S}{K^2(n^3 - n)}$$

เมื่อ W แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ
 S แทน ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนเฉลี่ย
 K แทน จำนวนผู้จัดอันดับ
 N แทน จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

2.6 หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามในแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

$$df = N(N - 1)$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามในแบบสอบถาม

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S_H^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

S_L^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test for Independent Samples (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2540 : 85)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ $\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

$\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1 แทน ขนาดของกลุ่มทดลอง

n_2 แทน ขนาดของกลุ่มควบคุม

S_1^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มทดลอง

S_2^2 แทน ความแปรปรวนคะแนนในกลุ่มควบคุม

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 87)

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบที
D	แทน	ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
n	แทน	จำนวนคู่
ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็น รายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อน การเรียนกับหลังการเรียน
ΣD^2	แทน	ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบ กันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบ ก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระที่ใช้เปิดตารางค่าที

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในงานวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน ค่าความแปรปรวน
$\sum D$	แทน ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่
$\sum D^2$	แทน ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจง T-distribution
*	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนก่อนทดลองและหลังทดลองของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน โดยใช้ t-test for Independent Samples ปรากฏผลดังนี้ คือ

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	49	2.93	4.51	2.55*
กลุ่มควบคุม	54	1.94	3.33	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1. โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม

2. เปรียบเทียบการวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยผลต่างระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของคะแนนวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ t-test for Independent Samples ปรากฏผลตามตาราง 3.

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	49	19.44	233.49	3.012**
กลุ่มควบคุม	54	16.55	160.96	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานมีเจตคติในด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม

3. เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยผลต่างระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา โดยใช้ t-test for Independent Samples ปรากฏผลตามตาราง 4

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	49	3.02	2.92	3.05**
กลุ่มควบคุม	54	1.85	4.68	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิมมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานช่วยให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม

4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t-test Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้คือ

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
คะแนนก่อนการทดลอง	49	5.06	140	654	8.94**
คะแนนหลังการทดลอง	49	7.91			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เปรียบเทียบคะแนนวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง คำนวณโดยใช้ t-test for Dependent Samples ปรากฏผลตามตาราง 6

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
คะแนนก่อนการทดลอง	49	65.34	612	18895	5.16**
คะแนนหลังการทดลอง	49	76.46			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่าหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเขียนสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 5.

6. เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง คำนวณโดยใช้ t-test for Dependent Samples ปรากฏผลตามตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
คะแนนก่อนการทดลอง	49	5.20	138	658	9.03**
คะแนนหลังการทดลอง	49	8.14			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่าหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน ช่วยให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 6.

7. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้ คือ

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
คะแนนก่อนการทดลอง	54	6.96	73	144	4.63**
คะแนนหลังการทดลอง	54	5.53			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 7. โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

8. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้ คือ

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
คะแนนก่อนการทดลอง	54	56.75	829	28550	4.39**
คะแนนหลังการทดลอง	54	71.01			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่ง

เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 8. โดยเจตคติของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

9. เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้ คือ

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
คะแนนก่อนการทดลอง	54	6.81	84	170	4.93**
คะแนนหลังการทดลอง	54	5.40			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 9.

บทที่ 5

สรุป อภิปราย ผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเจตคติ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน และการสอนตามการสอนแบบเดิม ซึ่งสรุปสาระสำคัญและผลการวิจัย ดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
5. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
6. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
7. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อน และหลังการทดลองแตกต่างกัน
8. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
9. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
2. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน

3. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

6. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

7. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

8. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

9. ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร จำนวน 7 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 400 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ใช้วิธีการจับสลากเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากรทั้งหมด 7 ห้องเรียน มีจำนวนห้องเรียนห้องละ 55 คน รวมทั้งสิ้น 103 คน แล้วทำการสุ่มอีกครั้งโดยการจับสลากอีกครั้งเพื่อแบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอน

1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองสอนโดยยึดแนวการสอนทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน จำนวน 5 แผน รวม 20 คาบ

1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุมที่สอนตามการสอนแบบเดิม จำนวน 5 แผน รวม 20 คาบ

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความบรรยายภาพ 1 เรื่อง
3. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา โดยใช้ภาพชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน
4. แบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้ t-test for Independent Samples ในการเปรียบเทียบดังนี้
 - 1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม
 - 1.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม
 - 1.3 เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิม
2. ใช้ t-test for Dependent Samples ในการเปรียบเทียบดังนี้
 - 2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง
 - 2.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง
 - 2.3 เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง
 - 2.4 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง
 - 2.5 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง
 - 2.6 เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามการสอนแบบเดิมมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามการสอนแบบเดิมมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมีความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามการสอนแบบเดิมมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

9. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามการสอนแบบเดิมมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาในครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเจตคติ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานและการสอนตามการสอนแบบเดิม สามารถอภิปรายผลตามลำดับสมมุติฐานของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1. โดยคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม ซึ่งพิจารณาได้จากประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานเน้นการจัดสื่อการเรียนการสอนหรือบทเรียนตามชนิดของเนื้อหาหรืออรรถลักษณะ ซึ่งหลากหลายตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ผู้เรียนจึงได้รู้จักรูปแบบ เคยชินกับลักษณะของการสื่อสารในบริบทนั้น เนื่องจากผู้เรียนได้เห็น

ตัวอย่างของการใช้คำ กลุ่มคำ สำนวนให้ถูกต้องตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์ตามลักษณะของภาษา ซึ่งในแต่ละอรรถลักษณะจะมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสารที่แน่นอน มีลำดับขั้นในการดำเนินในเนื้อความ ลักษณะของภาษาที่ใช้แตกต่างกันออกไป หลังจากที่ได้ผู้เรียนรับรู้รูปแบบจนเกิดความรู้ความเข้าใจในอรรถลักษณะ จนเกิดแนวทางในการเขียน แยกแยะได้ว่าควรเขียนในลักษณะใด พยายามหาคำ กลุ่มคำ มาเขียนจนเป็นเรื่องราวตามแนวอรรถลักษณะนั้น โดยมีใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องและการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเนื้อความ ซึ่งสอดคล้องกับ Krashen and Terrell (1983) ที่กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ภาษาจะประสบความสำเร็จถ้าให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการสอน (Process) ที่เหมาะสม ผลของการเรียนรู้ (Output) จึงประสบความสำเร็จ การสอนเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้นักเรียนมีโอกาสดำเนินงานเป็นกลุ่ม และทำงานโดยลำพัง เป็นการพัฒนาทักษะการเขียนได้ตลอดเวลา เมื่อนักเรียนสามารถเขียนได้ด้วยตนเอง นักเรียนย่อมรู้สึกมั่นใจ และภาคภูมิใจ และต้องการพัฒนาการเขียนได้ด้วยตนเอง

สำหรับนักเรียนในกลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎี การสอนแบบอรรถฐาน ทำให้นักเรียนพบกับความสำเร็จในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ มากกว่าการสอนเขียนตามการสอนแบบเดิม ซึ่งเน้นการสอนคำศัพท์ ไวยากรณ์ จากเนื้อหาของบทเรียน เป็นส่วนใหญ่ นักเรียนต้องใช้เวลาในการคิดเพื่อเรียบเรียงภาษาด้วยตนเองจากการเปรียบเทียบกับความรู้เดิม ในภาษาแม่ของตน ทำให้การเขียนภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องยากและไม่น่าสนใจเท่าที่ควร

2. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า เจตคติต่อการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2. โดยคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานสูงกว่าการสอนตามการสอนแบบเดิม ซึ่งพิจารณาได้จากประเด็นสำคัญดังนี้

การสอนโดยใช้แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานเป็นการจัดกิจกรรมอย่างมีระบบเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง ซึ่งนักเรียนมีโอกาสใช้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ และมีวิธีการที่ชัดเจน นักเรียนจะได้รับโอกาสในการเขียนร่วมกัน เนื่องจากมีการแบ่งกลุ่มกันทำงาน จนถึงขั้นตอนในการเขียนเรื่องด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนมีความสามารถในการเขียน จึงทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึภาคภูมิใจและรู้สึกพอใจในการเขียนนักเรียนย่อมต้องการความสำเร็จ จึงเกิดความพยายามในการเขียนต้องการทำงานให้ดีขึ้นเรื่อยๆเจตคติต่อการเขียนของนักเรียนจึงสูงขึ้น และจากแรงจูงใจภายในของตนเอง จึงสอดคล้องกับเมอร์รี่ (Murray. 1938 : 152-

266) กล่าวว่า มนุษย์ต้องการที่จะเป็นผู้มีความสามารถ มีพลังจิตที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำ ในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

ส่วนการสอนตามการสอนแบบเดิม เน้นให้นักเรียนรู้ภาษาโดยเรียนคำศัพท์ โครงสร้าง ประโยค จึงจะรู้เนื้อความที่มีความหมาย โดยอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และอธิบายความหมายโดยตลอด นักเรียนจึงขาดโอกาสในการใช้กระบวนการทางความคิด การเดาความ แปลความจากบริบทด้วยตนเอง จึงขาดประสบการณ์เป็นแนวทางในการเรียบเรียง ความคิดของตนเองเป็นภาษาอังกฤษที่ดี จึงมีน้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง

ดังนั้นการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ทำให้นักเรียนพบกับความสำเร็จในด้านการเขียนมากกว่าการสอนตามการสอนแบบเดิม นักเรียนจึงเกิดเจตคติที่ดีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

3. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

จากการทดลองพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3. พิจารณาได้จากประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบอรรถฐาน มีโอกาสได้ทำงานกลุ่ม ซึ่งสามารถแลกเปลี่ยนความคิด นักเรียนได้ความรู้ คำศัพท์ ประโยคเพิ่มเติม ได้มีโอกาสทำงานอย่างอิสระและใช้ความคิดสร้างสรรค์ ทั้งงานกลุ่มและงานที่ทำโดยลำพัง นักเรียนมีโอกาสเสนอผลงานของตัวเองและของกลุ่มทำให้ได้รับตัวอย่างเพิ่มเติม เกิดความคิดเห็นที่หลากหลาย ทำให้การเขียนของนักเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น นักเรียนจึงกระตือรือร้นที่จะทำงานเขียนให้ดียิ่งขึ้น จึงพยายามคิดค้น คำศัพท์ โครงสร้างประโยคและเรื่องราวในการเขียนให้แปลกใหม่ยิ่งขึ้น เนลสัน (Nelson. 1984 : 2-5, 8) ได้เสนอแนวทางในการสอนเขียนไว้ว่า กิจกรรมการอ่านนั้นต้องสอดคล้องกันเป็นอย่างดีกับกิจกรรมการเขียน

ดังนั้น นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิม

4. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

จากการทดลองพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4. พิจารณาได้จากประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

เนื่องจากการจัดการเรียนการสอน ตามแนวทฤษฎีอรรถฐานนั้นเป็นการสอนที่เน้นปัจจัยป้อน (Input) โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบทางภาษาที่ถูกต้อง ตามบริบทของเนื้อความ

นั้นๆ ได้ประสบการณ์จากการตีความ ได้ข้อมูลมากพอ ทักษะการเขียนจึงสามารถพัฒนาได้ตาม ทักษะการอ่าน นักเรียนจดจำแบบอย่างมาใช้ในการเขียนได้ ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกการเขียนเรื่อง ใหม่ โดยต้องปรึกษาหารือ กันควา หาข้อมูลวางแผนการเขียนร่วมกัน เมื่อเขียนเสร็จแล้วนัก เรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้น เพื่อนๆ ช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาด ทำให้เข้าใจและนำไปใช้ได้ นัก เรียนต้องใช้ความคิดตลอดเวลา สอดคล้องกับเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 92-95) ที่กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ความคิดและความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่า ทักษะอื่นๆ

ดังนั้น นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานจึงมีความสามารถในการเขียนที่แตกต่างจากก่อนและหลังการทดลอง

5. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตาม แนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

จากการทดลองพบว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 5. พิจารณาได้จากประเด็นสำคัญต่อไปนี้

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบอรรถฐาน มีโอกาสได้ทำงานอย่างอิสระทั้ง ทำงานกลุ่ม และงานที่ทำโดยลำพัง นักเรียนได้เสนอผลงานของตนเอง โดยเพื่อนๆ ช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง นักเรียนจดจำสิ่งที่ถูกต้อง และนำไปใช้ได้ นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเขียน และรู้สึกภูมิใจที่ได้เขียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จึงมีเจตคติที่เปลี่ยนไปในทางบวก ต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของไคลน์ (Klein 1990 : 37-38) ว่าเจตคติ เป็นสิ่งสำคัญ สำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาใดๆ แล้วจะประสบความสำเร็จต่อการเรียนภาษานั้นๆ

6. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตาม แนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

จากผลการทดลองพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการ สอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 พิจารณาได้จากประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานจะมีโอกาสได้เขียน ทั้งในงานกลุ่มและงานที่ทำโดยลำพัง จึงเป็นการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ สามารถทำงานได้โดยใช้ความคิดของตนเองอย่างเต็มที่ โดยผ่านกระบวนการคิด จึงเกิดการ พัฒนาการเขียนได้อย่างดียิ่ง ทำให้เกิดกำลังใจ มั่นใจในการเขียน จึงเขียนได้โดยใช้ศัพท์ กลุ่ม คำ ประโยค ที่หลากหลาย และใช้ความคิดได้อย่างเต็มที่ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนว ทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานจึงเกิดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาที่ดีขึ้น

7. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

หากผลการทดลองพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองประเด็นสำคัญดังนี้

การสอนตามการสอนแบบเดิมเน้นการสอนคำศัพท์ การสอนประโยคและโครงสร้างไวยากรณ์โดยใช้สื่ออุปกรณ์ เช่น บัตรคำ แผ่นใส ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความสามารถในการเขียนขึ้นบ้าง ทำให้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองแตกต่างจากก่อนการทดลอง

8. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

จากผลการทดลองพบว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พิจารณาจากประเด็นสำคัญดังนี้

เนื่องจากการสอนตามการสอนแบบเดิมนั้น เป็นวิธีที่ครูเป็นผู้บอกความหมายของคำศัพท์ ครูเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่อง นักเรียนมีโอกาสดูฝึกฝนการเขียนภาษาอังกฤษจึงเกิดพัฒนาการด้านการเขียนภาษาอังกฤษเจตคติของนักเรียนกลุ่มควบคุมจึงแตกต่างจากก่อนการทดลอง

9. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน ซึ่งพิจารณาจากประเด็นสำคัญดังนี้

จากเนื้อหาที่นำมาเป็นบทเรียนนั้น นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องอย่างดี เนื่องจากเป็นเรื่องที่พบในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงแสดงความคิดในการเขียนได้ สามารถใช้คำศัพท์ที่เรียนบรรยายเรื่องได้ นักเรียนจึงเกิดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาในงานเขียนของตนเองเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการเรียนการสอน

1.1 ผู้สอนควรศึกษาเนื้อหา เตรียมการใช้ภาษาล่วงหน้าการพูดอธิบายในชั้นเรียน ควรเตรียมให้พร้อมเพื่อการเรียนการสอนที่ราบรื่น

1.2 ในการทำงานกลุ่ม ไม่ควรให้มีสมาชิกในกลุ่มมากเกินไป เนื่องจากนักเรียนจะทำงานไม่ทั่วถึง บางคนทำมาก บางคนทำน้อยเกินไป และควรเปลี่ยนกลุ่มบ้าง เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์

1.3 การเตรียมสื่อการสอน แผนการสอน ควรเตรียมให้พร้อม เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับอรรถลักษณะชนิดต่างๆ ว่าแต่ละชนิดเหมาะกับผู้เรียนระดับใด และแต่ละชนิดจะมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนอย่างไร

2.2 ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองโดยเพิ่มเป็น 1 ภาคการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากพัฒนาการทางการเขียนจำเป็นต้องใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากการอ่าน การสนทนา ฯลฯ รวมทั้งการเรียบเรียงภาษา เพื่อให้เห็นเด่นชัดยิ่งขึ้น

2.3 ควรทำการวิจัยทางการเขียนกับกลุ่มผู้เรียนในระดับอื่นๆ เช่น มัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการคัดเลือกเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงรัง. (2538). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- กุลยา เบญจกาญจน์. (2531, กุมภาพันธ์). "แนวการเขียนทักษะการสอนภาษาอังกฤษ,"
วารสารภาษาศาสตร์. 15(3) : 3.
- โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมยศ สันธะเวชญ์. การประเมินในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ:
วัฒนาพานิช, 2523.
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2539). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539.
กรุงเทพฯ:
- _____. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : สำนักนโยบาย
และแผนการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำนักงานฯ.
- จินตนา นักบุญ. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใน
การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการ
เขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานกับวิธีการสอน
เขียนตามคู่มือครู. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เชิดศักดิ์ โฉมาสินธุ์ (2520). การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการ
ศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เทพิน นิละภมร. (2527). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและ
การสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นิจดา อติภัทรนันท์. (2540). การวิเคราะห์งานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยม
ศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- บังอร สว่างวโรรส และเยาวภา พุกกะคุปต์ .(2526). "การวัดความสามารถในการเขียนภาษา
อังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย," วารสารภาษา
ปริทัศน์. 42 : 62-67.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2529). วิธีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ฟิสิกเซ็นเตอร์.
- บันลือ พุกกะวัน และดำรง ศิริเจริญ. (2532). เทคนิคและประสบการณ์การเขียนตำราทาง
วิชาการ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทัศนคติต่อการวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติต่อการวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย*.

กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

* ประทีป สิริบงกช. (2530). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสอนเรียงความแบบปกติกับ*

การใช้แบบฝึกหัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปราณี งามสูตร. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : เจริญกิจ.

พรเพ็ญ พุ่มสะอาด. (2543). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการเขียนเจตคติต่อการอ่านและ*

เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยเทคนิค

การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยม

ศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พิศวาส ลัดดากุล. (2524). *การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์เพื่อ*

การเรียนการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. (2522). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. สงขลา : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สำนัก

ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

* ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. (2534). *การศึกษาความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ*

และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน

ด้วยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) กับวิธีสอนตามคู่มือครู.

ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

รังสิมา ศิริฤกษ์พิพัฒน์ (2521). *การดัดแปลงแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของทอแรซ์*

สำหรับใช้กับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ลัดดา กิติวิภาค. (2523). "พฤติกรรมทางสังคม," ใน *จิตวิทยาทั่วไป*. หน้า 243-244. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.

_____. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

_____. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สุวีริยะสาส์น.

_____. (2539). *เทคนิคการวิจัยผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.

- วิทยากร เชียงกุล. (2544). รายงานสภาวะการศึกษาไทยปี 2543/2544 : ปฏิรูปการศึกษาอย่างไร เพื่อใคร เพื่ออะไร?. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2535). การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานกับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- วรรณิ์ดี แสงประทีปทอง. (2544). เจตคติ : แนวคิดวิธีการวัดและมาตราวัด. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. (2522). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. เอกสารประกอบคำบรรยาย พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2524). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2534). การเขียนสำหรับสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- _____. (2535). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเล่ม 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุดใจ เหล่าสุนทร. (2510). "การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนมัธยม," ใน เอกสารวิจัยส่วนบุคคล ในลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- สุภัทรา อักษรนุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการมัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมภาพ สิริวรรณ. (2526). การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยวิธีการขบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนปกติ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุวัฒน์ จันทรลอย. (2527). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการทำอ่าน
สมรรถภาพการอ่านเร็วและเจตคติต่อการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่านและหลัง
การอ่าน. ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุเบต ปาทาน. (2529). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและ
เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอบเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวม
ประโยค และแบบฝึกหัดแยกประโยค. ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2520). วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อจันรา วงศ์โสธร. (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Aboderin, yemi. (1986,January). "Integating Reading and Writing," *English Teaching
Forum*. 1 : 38-40.
- Aliport, Gardon W. (1969). "Attitude," in C. Machison ed.*Handbook of Serial Psychology*.
Massachusetts : Clark University Press, Wobreestor.
- Allen, Edward David and Rebeca M. Valette. 1972). *Classroom Techniques : Foreign
Language and English as a Second Lang uage*. New York : Harcourt Brace
Jovanovich Inc.
- Anderson, L.W. (1979). *Attitude Measurement in Educational Research, Methodology,
And Measurement an International Handbook*. Oxford : Pergamon Press.
- Anastasy, Anne. (1968). *Psyschological. Testing* : New York : Macmillan Co..
- Anderson, H.H. (1957). *Creativity and Its Cultivation*. New York : Harper.
- Arapoff, Nancy. (1967 June). "Writing:A Thinking Porcess," *TESOL Quarterly*. 33-39.
_____. (1972). "Writing : A Thinking Process," in *Teaching English as a Second
Language*. P.199-219. New York : McGeaw-Hill.
- Atkinson, John W. (1964). *An Introduction to Motivation*. Princeton : D Van Nostrund
Co.,
- Atkinson, John. (1966). *Motive in Fastasy, Action and Society*. New Delhi : Affiliated
East-West Press, PVT. Ltd.

- Atkinson, John W. and D. Birch. (1978). *An Introduction to Motivation*. New York : D. Van Nostrand Co.
- Broughton and others. (1980). *Teaching English as a Foreign Language*. London : Henley and Boston, Routledge & Regan Paul.
- Byrne, Donn. (1982). *Teaching Writing Skills*. Singapore : Four Strong Printing Company.
- Callaghan, Michael and Joan Rothery. (1988). *Teaching Factual Writing*. Australia : Report of the DSP Literary Metropolitan East Region.
- Carrell, John B. (1960). *Language and Thought*. New Jersey : Prentice Hall.
- Christie, Frances. (1986). "Writing in Schools: Generic Structures as ways of Meaning," in *Functional Approaches to writing Research Perspectives*. London : Frances Printer.
- _____. (1987, November). "Factual Writing in the First Years of School," *Australian Journal of Reading*. 207-216.
- _____. (1989). *Genre in Writing In Deakin University Writing in school Study Guide, Section 1 Geelong*. Victoria : Deakin University Press.
- Cropley, A.J. S-R. (1970). *Psychology and Cognitive Psychology in P.E.* Vernon, ed. Creativity Harmondsworth, Penguin Book Ltd.
- Dolgin, Steven Alfred. "Creative Writing and the Composing : Process The Role of Creative Writing in the English Curriculum," *Dissertation Abstracts International*. 48/03A.1987.
- Finochiaro, Mary. (1958). *Teaching English as a Second Language*. New York : Guilford, J.P. (1957). *Structure of Intellect*. Psychological Bulletin.
- Harris, David G. (1969). *Testing English as a second Language*. New York : McGraw Hill Book Company.
- Halliday, M.A.K. and Ruqaiya Hasan. (1985). *Language, Context and Text: Aspects of Language in a Social-Semiotic Perspective*. Victoria : Deakin University.
- Heaton, J.B. (1979). *Writing English Language Tests*. London : Longman Group.
- Hillgard, Ernest R. Atkinson, Richard C. and Atkinson, Rita C. (1983). *Introduction to Psychology*. New York : Harcourt Brace, World, Inc.
- Hutchison, E.D. (1949) *How to Think Creatively*. New York : Abingden Press.
- Horny, Albert Sydney. (1974) *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. London : The English Language book Society and Oxford University Press.

- Hyland, Ken. (1990, June). "Effects of Genre Description in Argumentative Essay," *Research in the Teaching of English*. 23(3) : 23-24.
- Jacobs, H.L. (1981). *Testing ESL Composition*. Rowley : Newbury House Publishers.
- Johnson, Keith. And Keith Morrow. (1984) "Writing" in *Communication in the Classroom*. London : Longman Group.
- Katstra and others. (1987, January-February). "The Effect of Peer Evaluation and Attitude Toward Writing and Writing Fluency of Ninth Grade Students." In *Journal of Education Research*.
- Krashen, S.D. (1981). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. New York : Pergamon Press.
- Krence, David and Egerton L. Ballachey. (1962). "Educational Testing and Measurement." *Harper Collins College Publishers*.
- Lado, Robert. (1961). *Language Teaching*. London : Longman Group.
- _____. (1977). *Language Teaching : A Scientific Approach*. New York : McGraw Hill Inc.
- Lawrence Mary S. (1972). *Writing as a Thinking Process*. Michigan : The University of Michigan Press.
- Lewis, Adele. (1983). *Better Resumes for College Graduates*. Woodbury N.Y. : Barron's Educational Series.
- Marshall, Stewart. (1991). "A Genre-Based," *Approach to the Teaching of Report Writing Journal*. WashingtonDC : 10:3-13.
- Martin, J.R. (1989). *Factual Writing : Exploring and Challenging Social Reality*. New York : Oxford University Press.
- Martin, J.R. and Rothery. J. (1980). *Writing Report Not, Working Papers in linguistics*. Department of Linguistics, Sydney University, Sydney.
- McCrimmon, James M. (1976). *Writing With a Purpose*. Boston : Houghton Muffin Company.
- McGuire, William J. (1969). "The Nature of Attitudes and Attitude Change," in *The Handbook Social Psychology*. p.155-156. Vol.3. By Garner lindzey, Massachusetts Addison-Wesley.
- Michael Callagha and Joan Rothery. (1988). *Teaching Factual Writing : A ganre-based Approach*. Report of the DSP Literacy Project Metropolitan East Region.

- Michael Callagha and Joan Rothery. (1988). *Teaching Factual Writing : A ganre-based Approach*. Report of the DSP Literacy Project Metropolitan East Region.
- Morris, I. (1966). *The Art of Teaching English as a Living Language*. London : Macmillian Co.
- Murray, Henry A. (1938). *Exploration in Psychology : A Clinicaland Experimental Study Of Fifty Men of College Age*. New York : Oxford University Press.
- Nelson, Gayle L. (1984, October). "Reading : A Student Centered Approach," *English Teaching Forum*. 22(4) : 2-5; 8.
- Oliva, Peter F. (1969). *The Teaching of Foreign Language*. New Jersey : Prentice-Hill Inc.
- Oller, J.and others. (1977). "Attitude and Attained Proficiency in ESL:A Sociolinguistic Students. Mexican American in the Southwest," *TESOL Quartesly*. 11 : 173-183.
- Patty, Walter, R.,Dorothy Cpetty and Marjorie F.Becking. (1985). *Experiences in Language : and Techniques for Language Arts Methods*. 4th ed. Allyn and Bacon.
- Raimes, Ann. (1983). *Teachniques in Teaching Writing*. New York : Oxford University Press.
- Rivers. Wilga M. (1972). *Teaching Foreign Language Skills*. 5 ed. Chicago : The University Chicago Press.
- Rogers, G.R. (1959). "Towards a Theory of Creative," in *Creativity-Harmondsworth*. Penguin Book Ltd.
- Saowalak Rattanaich. (1987, November). "The Effects of Using Top-Level-Structure Instructors Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to the Students" *Project Report for SEAMEO RELC Fellowship Grant*. Singapore : SEAMEO Regional Language Center.
- Scott, William, and Wertheimer Michael. (1966). *Introduction to Psychological Research*. 3rd ed. New York : John Wiley and Sons. Inc.
- Shechter, Myrian and Sandra R. Schechter. (1987). *Children's Acquisition of literary Genre : Science Fiction Versus Fantasy*. Toronto : Ontrario Institute for Studies in Education : Toronto Board of Education.
- Smith, Frank. (1990). *Writing and The Writer*. 5th ed. London : Biddles Co., Guildford and King's Lynn.

- Tadena, Tomas P. (1969). *Developing Creativity in Children, Education Quarterly*.
College of Education University of the Philippines, XVII.
- Tom Kubiszyh and Gary Borich. (1996). *Educational Testing and Measurement*.
Harper Collins College Publishers.
- Torrance, E. Paul. (1963). *Education and the Creative Potential*. Minneapolis : The
University of Minnesota Press.
- Torrance, E. Paul. (1956). *Torrance Test of Creative Thinking (Manual)*. 4th ed. New
Jersey : Personal Press Inc.
- Vallete, Rebecca. (1977). *Modern Language Testing*. New York : Harcourt Brane
Jananovich.
- Valette, Rebecca M. and Desik. (1976). *Rence Modern Language Performance
Objectives and Individualization*. Harcount Brace Javanovich Inc.
- Wallerch, Micheal A. and Nathan Kogan. (1963). *Modes of Thinking in Young Children*.
Holt Rinchart ed Wiston Inc.
- West Cott, Alvin M. and James A Smith. (1967). *Creative Teaching of Mathematics
In the Elementary School*. Boston, : Allyn and Bacon Inc.
- White, Ronald V. (1980). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford
University Press.

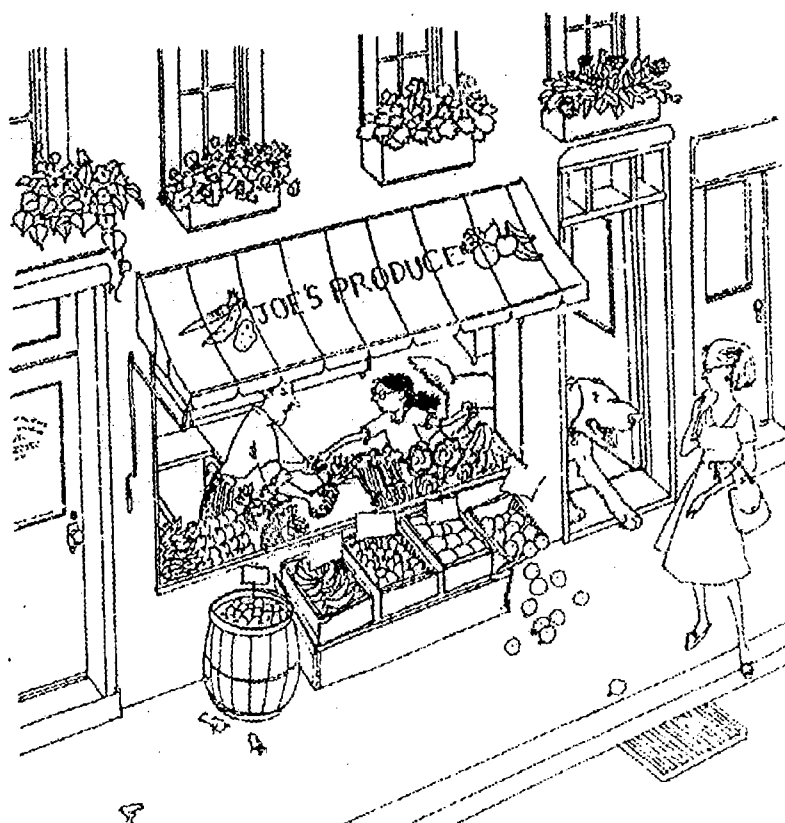
ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
2. แบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
3. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา
4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง
5. ตัวอย่างแผนการสอน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 1½ ชั่วโมง

Directions : Look at the picture write about 60-80 words to describe the picture

[illegible]

แบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความคิดเห็นและความรู้สึกของผู้เรียนทั่วไปด้านดีและด้านไม่ดีที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษในด้านคุณประโยชน์ความสำคัญ และกิจกรรมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ และให้เลือกตอบความคิดเห็น หรือความรู้สึกที่แท้จริงของผู้เรียนที่มีต่อการเขียนและคำตอบของผู้เรียน ไม่มีถูกหรือผิด เพียงจะแตกต่างกันตามความคิดเห็น ฉะนั้นขอให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี โดยไม่ต้องวิตกกังวล คำตอบของผู้เรียนจะเก็บเป็นความลับ และจะนำผลรวมไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนา การเรียน การเขียนภาษาอังกฤษ และคำตอบของผู้เรียน จะไม่มีผลต่อการเรียน หรือคะแนนสอบของผู้เรียนแต่ประการใด

2. วิธีตอบแบบสอบถาม ขอให้ผู้เรียนอ่านข้อความแต่ละข้อใด และพิจารณาข้อความแต่ละข้ออย่างรอบคอบจึงตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือ ที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้เรียนมากที่สุด ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้เพลิดเพลิน	✓				
2	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ				✓	

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าต้องการให้ถึงชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษเร็ว ๆ					
2.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการที่ได้ร่วมทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ					
3.	การเขียนภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมให้ข้าพเจ้าสามารถแสดงออกด้านภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่					
4.	ข้าพเจ้าชอบวิชาการเขียนอังกฤษ					
5.	ข้าพเจ้าคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
6.	ข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษทุกครั้ง					
7.	ข้าพเจ้าต้องการเขียนภาษาอังกฤษโดยศึกษาข้อมูลหรือแนวคิดในการเขียน					
8.	ข้าพเจ้าคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์					
9.	ข้าพเจ้าคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นการจัดกิจกรรมให้ผู้เขียนกล้าแสดงออก					
10.	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อเขียนภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง					
11.	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ					
12.	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษช่วยฝึกความรอบคอบในการทำงาน					
13.	การเขียนภาษาอังกฤษเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อน					
14.	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าทำงานอย่างมีระบบ					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
15.	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้รู้สึกดีและสำนวนมากขึ้น					
16.	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดความเพลิดเพลิน					
17.	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีทำให้ข้าพเจ้าชอบวิชานี้					
18.	ผู้สอนใช้อุปกรณ์เป็นสื่อทำให้ข้าพเจ้าชอบวิชานี้					
19.	เมื่อมีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าพยายามแก้ไขปัญหานั้น					
20.	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดความรู้กว้างขวาง					

Lesson Plan

Less plan for experimental group

Class : M2

Period : 1-4

Subject : E. 013

Time 200 minutes

Content : My room

Objectives : Students should be able to

1. Write the furniture and objects in the room
2. Write the prepositions of place
3. Write the patterns and colours

Teaching Aids :

1. Works sheets
2. Transparency films

INSTRUCTIONAL TEACHERS	ACTIVITIES STUDENTS	TEACHING AIDS	EVALUATION	NOTE
- Greet the students - Orientates the students about the objectives - Introduce the model of report genre - Read the text to the students and let them read it aloud together - Use the picture to describe the test - Demonstrates the stage of the genre and explain the function of each stage - Demonstrates the grammatical features. - Have the students Complete the missing words in the text. - Have the students Produce a new report text. - Divide the Class into 10 groups of 5... - Have students write the report text in their own words - Bring the class together again to pool information on a black board	- Greet the teacher - Listen to the teacher - Listen to the teacher - Read the text - Listen to the teacher. - Listen to the teacher - Listen to the teacher - Complete the missing words. - Write the new story - Each group write the text on work sheet no. 1.	- an overhead transparency - work sheet (no. 1 a) - an overhead transparency - an overhead transparency - an overhead transparency - an overhead transparency - Work sheet no. 1.	- Observes Students interaction Interaction, interest - Observes students interaction, interest and work - Observes interactions, interest and work.	

INSTRUCTIONAL TEACHERS	ACTIVITIES STUDENTS	TEACHING AIDS	EVALUATION	NOTE
- Choose one group to present their points and write the points on the board. - Invites the other to add points - Transform the information by asking the class for the meaning and the stage of the report genre. - Scribes the text on an overhead transparency - Correct the students work - Choose a new topic for individual writing - Each student writes a draft and rewrite it to be a complete text.	- One group of students press on their work - Write the points that the form groups did not write on the board - Listen and answer the question. Concentrate on the Meaning - All students check the mistakes and copy the complete text. - write a new topic for individual writing - Each students writes a draft and rewrite it to be a complete text.	- an overhead transparency on work sheet no. 2, - on work sheet no. 3.	- Observes interactions, interest and work.	

LESSON PLAN FOR CONTROL GROUP

Class : M2
Period : 5-8

Subject : E. 013
Time 200 minutes

- Content** : My school
- Objective** : Students should be able to
1. Write the school rules
 2. Use must , mustn't and can
 3. Write the new vocabulary
- Vocabularies** : make up, rules live, sleeves bars, lots of,
- Structures** : must, mustn't, can
- Teaching Aids** :
1. Worksheets
 2. Word cards
 3. Pictures
- Activities** :
1. Group work
 2. Individual work

T.	S.	Teaching Aids	Evaluation	Note
1. Begin the lesson by Greeting the students then show the school Uniform to the class and ask some question To lead into the lesson. T : What is she wearing? T : What is she wearing? 2. State the objectives of the lessons to the students. 3. Explain new vocabularies grammatical structures that students have studies. 4. Give the text to the students and let them read it aloud. 5. Show the word cards and read then lets the students repeat..... Next, give the meaning of the words. 6. Have the students read the passage again then answer the question by writing on the work sheet no. 2.	The students answer : Ss : She is a students Ss : She is wearing a blue skirt skirt. - listen to the teacher - Listen to the teacher and repeat. - Listen to the teacher and repeat. - listen and repeat - write the answer on work sheet No. 2	- Word card make-up, rule, live.... - Work sheet No1 Word cards	- observes the student's sound - Observes the students sound and interest. - check the answer on the black board the students reading and writing.	- check the exercise on the black board.

T.	S.	Teaching Aids	Evaluation	Note
7. Check the student's exercise and correct any mistakes. The teacher explain clearly on more time to help them under-stand the passage better.	- Listen to the teacher - Check the exercise.	- Work sheet No. 2	- Observe the students exercises	
8. Evaluation the student work and observe their activity.	- Listen to the teacher	- Work sheet No.2.	- Observe the students' interactive	
9. Have the students note new vocabularies and grammatical structure in their note book and have students write the passage in their own words on work sheet.	- Note new vocabularies and grammatical structure in their note books and write the passage in their own words on work sheet no. 3	- Work sheet no.3.	- Check their exercise and correct any mistakes.	

Work sheet No. 2

My room

Name.....Group.....Class.....No.....

Complete Spike's description of her room with the correct preposition

My room at the hostel is a bit basic but it's O.K. The walls are plain green and there are some plain brown curtains at the windows. On the right of the door there's a bed with striped duvet. I keep my radio cassette player on the floor near the bed. There's brown bookcase above the bed but there aren't any books in it ! Next to the door there are two windows between the windows there's a wardrobe. Near the wardrobe, on the left, there's a blue and white checked armchair. Beside of the wardrobe there's a radiator in front of the window with a desk near it. In the corner of the room there's a washbasin. There's a mirror above the washbasin and wastepaper bin under it. There aren't any pictures on the walls but there is a noticeboard above the desk. Oh ! I forgot, there's also a plain brown carpet on the floor.

Work sheet No. 2

My room

Name.....Group.....Class.....No.....

Complete Spike's description of her room with the correct preposition.

My room at the hostel is a bit basic but it's OK. The walls are pale green and there are some plain brown curtains at the windows.....of the door there's a bed with a striped duvet. I keep my radio cassette player.....the floor.....the bed but there aren't any books.....it !the door there are two windows.....the windows there's a wardrobe.....the wardrobe, on the left, there's blue and white checked armchair. Beside' of the wardrobe there's a radiator informant of the window with a desk.....it.....Of the room there's washbasin. There's a marrow.....the washbasin and a wastepaper bin.....it. There aren't any pictures.....the walls but there is a noticeboard..... the desk. Oh ! I forget, there's also a plain brown carpet on the floor.

Work sheet No. 3

My room

Name.....Group.....Class.....No.....

Instruction : Write the passage about my room in your own words.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

322

323

324

325

326

327

328

329

330

331

332

333

334

335

336

337

338

339

340

341

342

343

344

345

346

347

348

349

350

351

352

353

354

355

356

357

358

359

360

361

362

363

364

365

366

367

368

369

370

371

372

373

374

375

376

377

378

379

380

381

382

383

384

385

386

387

388

389

390

391

392

393

394

395

396

397

398

399

400

401

402

403

404

405

406

407

408

409

410

411

412

413

414

415

416

417

418

419

420

421

422

423

424

425

426

427

428

429

430

431

432

433

434

435

436

437

438

439

440

441

442

443

444

445

446

447

448

449

450

451

452

453

454

455

456

457

458

459

460

461

462

463

464

465

466

467

468

469

470

471

472

473

474

475

476

477

478

479

480

481

482

483

484

485

486

487

488

489

490

491

492

493

494

495

496

497

498

499

500

501

502

503

504

505

506

507

508

509

510

511

512

513

514

515

516

517

518

519

520

521

522

523

524

525

52

ภาคผนวก ข

- ตารางแสดงผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียน ก่อนและหลังการทดลอง
- ตารางแสดงผลต่างของคะแนนจากแบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนก่อนและหลังการทดลอง
- ตารางแสดงผลต่างของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 11 แสดงผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียน ก่อนและหลังการทดลอง

ที่	กลุ่มทดลอง			ที่	กลุ่มควบคุม		
	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน		คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน
1	7	12	5	1	1	2	1
2	6	7	1	2	6	3	-3
3	6	7	1	3	12	12	0
4	6	12	6	4	8	3	-5
5	5	12	7	5	8	5	-3
6	3	4	1	6	8	7	-1
7	6	8	2	7	12	12	0
8	6	6	0	8	7	7	0
9	4	6	2	9	7	3	-4
10	5	10	5	10	7	10	3
11	4	7	3	11	8	4	-4
12	3	4	1	12	5	5	0
13	6	9	3	13	9	7	-2
14	8	12	4	14	8	6	-2
15	4	5	1	15	8	2	-4
16	3	6	3	16	7	7	0
17	6	10	4	17	7	7	0
18	6	7	1	18	2	3	1
19	5	10	5	19	2	3	1
20	6	10	4	20	6	6	0
21	7	13	6	21	1	1	0
22	4	6	2	22	4	6	2
23	6	13	7	23	4	8	4
24	6	7	1	24	6	6	0
25	4	10	6	25	5	3	-2
26	1	2	1	26	8	6	-2

ตาราง 11 (ต่อ)

ที่	กลุ่มทดลอง			ที่	กลุ่มควบคุม		
	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน		คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน
27	5	9	4	27	6	6	0
28	6	9	3	28	8	3	-5
29	3	5	2	29	9	8	-1
30	4	6	2	30	9	6	-3
31	4	12	8	31	8	8	0
32	6	14	8	32	5	3	-2
33	4	10	6	33	2	2	0
34	5	3	-2	34	8	6	-2
35	4	9	5	35	9	9	0
36	3	5	2	36	7	3	-4
37	4	5	1	37	6	3	-3
38	5	6	1	38	6	6	0
39	6	8	2	39	6	33	-3
40	6	12	6	40	10	6	-4
41	3	5	2	41	7	8	1
42	6	7	1	42	7	6	-1
43	4	7	3	43	9	7	-2
44	4	4	0	44	9	8	-1
45	2	4	2	45	2	2	0
46	4	4	0	46	12	5	-7
47	5	7	2	47	7	6	-1
48	3	4	1	48	12	8	-4
49	4	5	1	49	7	6	-1
				50	6	7	-1
				51	7	7	0
				52	6	2	-4
				53	6	5	-1
				54	7	3	-4

ตาราง 12 แสดงผลต่างของคะแนนจากแบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนก่อนและหลังการทดลอง

ที่	กลุ่มทดลอง			ที่	กลุ่มควบคุม		
	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน		คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน
1	79	85	6	1	55	73	18
2	87	67	20	2	33	74	41
3	64	65	1	3	80	100	20
4	69	65	-4	4	60	68	8
5	24	82	58	5	49	62	3
6	65	75	10	6	40	31	-9
7	71	87	16	7	80	74	-6
8	62	82	20	8	46	75	29
9	62	64	2	9	77	74	-3
10	71	73	2	10	77	63	-14
11	55	94	39	11	55	39	-16
12	69	60	-9	12	76	64	-12
13	48	83	35	13	79	74	-5
14	50	81	31	14	55	69	14
15	50	81	31	15	59	67	8
16	70	66	-4	16	43	71	31
17	64	65	1	17	58	64	6
18	55	69	14	18	59	74	15
19	30	66	36	19	35	69	34
20	82	69	-13	20	59	79	20
21	90	80	-10	21	70	78	8
22	82	71	-11	22	86	82	-4
23	76	70	-6	23	30	57	27
24	69	76	7	24	32	100	68
25	51	80	31	25	80	84	4
26	57	64	7	26	38	72	34

ตาราง 12 (ต่อ)

ที่	กลุ่มทดลอง			ที่	กลุ่มควบคุม		
	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน		คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน
27	59	81	22	27	25	62	37
28	62	63	1	28	86	80	-6
29	82	69	-13	29	21	84	63
30	64	97		30	91	73	13
31	69	67	-2	31	54	60	6
32	59	89	30	32	52	62	10
33	75	100	25	33	70	81	11
34	72	78	6	34	54	68	12
35	77	69	-8	35	72	66	-6
36	71	72	1	36	57	80	23
37	51	67	16	37	59	68	9
38	64	84	20	38	77	80	3
39	70	92	22	39	59	51	-8
40	93	75	18	40	40	69	29
41	89	71	18	41	57	82	25
42	71	55	16	42	75	75	0
43	73	100	27	43	68	53	-15
44	33	58	25	44	32	79	47
45	69	73	4	45	31	68	47
46	85	72	-13	46	59	97	38
47	76	83	7	47	58	85	27
48	64	98	34	48	37	87	50
49	54	82	28	49	57	39	-18
				50	56	80	24
				51	36	65	29
				52	54	67	13
				53	58	62	4
				54	60	75	15

ตาราง 13 แสดงผลต่างของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนและหลังการทดลอง

ที่	กลุ่มทดลอง			ที่	กลุ่มควบคุม		
	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน		คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน
1	8	13	5	1	1	2	1
2	6	8	2	2	6	3	-3
3	7	8	1	3	12	9	-3
4	7	14	7	4	7	4	-3
5	6	12	6	5	10	6	-4
6	4	5	1	6	8	6	-2
7	7	10	3	7	10	10	0
8	7	7	0	8	7	7	0
9	5	6	1	9	6	3	-3
10	6	12	6	10	6	9	3
11	5	8	3	11	7	3	-4
12	4	4	0	12	6	6	0
13	8	9	1	13	8	6	-2
14	9	15	6	14	8	7	-1
15	4	6	2	15	8	3	-5
16	4	6	2	16	6	6	0
17	7	10	3	17	6	6	0
18	7	7	0	18	3	3	0
19	5	10	5	19	3	4	1
20	6	10	4	20	6	6	0
21	8	14	6	21	1	1	0
22	4	8	4	22	4	7	-3
23	7	13	6	23	5	7	2
24	7	7	0	24	6	6	0
25	5	9	4	25	7	4	-3
26	2	2	0	26	8	6	-2

ตาราง 13 (ต่อ)

ที่	กลุ่มทดลอง			ที่	กลุ่มควบคุม		
	คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน		คะแนน ก่อนการ ทดลอง	คะแนน หลังการ ทดลอง	ความต่าง ของ คะแนน
27	6	9	3	27	6	6	0
28	7	9	2	28	8	3	-5
29	4	6	2	29	8	8	0
30	5	7	2	30	9	6	-3
31	4	10	6	31	8	9	1
32	7	13	6	32	6	4	-2
33	5	12	6	33	2	2	0
34	6	4	7	34	8	6	-2
35	5	9	-2	35	9	9	0
36	3	6	4	36	6	3	-3
37	4	4	3	37	7	2	-5
38	7	7	0	38	6	7	1
39	7	7	0	39	6	3	-3
40	7	14	0	40	10	7	-3
41	4	4	7	41	8	8	0
42	7	8	0	42	7	6	-1
43	4	7	1	43	8	7	-1
44	4	5	3	44	10	7	-3
45	2	5	1	45	3	3	0
46	4	5	1	46	10	4	-6
47	4	8	4	47	7	6	-1
48	4	5	1	48	12	8	-4
49	5	6	1	49	8	6	-2
				50	8	8	0
				51	7	7	0
				52	7	2	-5
				53	8	4	-2
				54	8	4	-4

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสิริमान ยิวโสภีร์
วัน เดือน ปี เกิด	5 พฤศจิกายน 2508
สถานที่เกิด	เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	49/15 ซอยสุขสวัสดิ์ 70 ถนนประชาอุทิศ เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร 10140
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์หมวดภาษาต่างประเทศ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเทพศิรินทร์วิทยาลัย เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร 10500
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2526	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2530	ค.บ. (วิชาเอกภาษาฝรั่งเศส) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2545	กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ